

“Et baiulans sibi crucem exivit in eum qui dicitur Calvarie locum,”

L'Espòs de Sang

«I carregant-se (Jesús) la creu sortí vers el lloc anomenat Calvari». (St. Joan XIX-17)

Un dels plafons de la capella dels Dolors de la Basílica de Santa Maria de la nostra ciutat,—plasmació admirable de la concepció grandiosa del mestre Viladomat, que imprimia als seus pinzells, morts de si, aptitud per a comunicar vida, moviment i expressió, al fer-los passar per les parets o per les teles,—ens representa l'escena de carregar damunt les espatlles, nafrades i adolorides de Jesús, la creu, instrument de suplici, i d'ignomínia, en la qual havia d'ésser clavat, per sentència ferma del governador romà, que únicament donava força material i legal per l'execució de la mateixa, més, en realitat els autors d'aquesta sentència, la més injusta que registra la Història, eren els que s'irrogaven la representació genuïna de l'ànima del poble jueu, i que per salvar la integritat d'aquest nervi, es desprenien, anulaven a aquell a qui equivocadament en creien el seu destructor, quan en realitat no pretenia sinó amplificar l'activitat vivificadora d'aquesta ànima, perquè, en lloc de limitar-se a informar un poble, informés tots els de la terra.



PINTURA DE VILADOMAT A LA CAPELLA DELS DOLORS DE LA BASÍLICA DE SANTA MARIA

Clixé Arxiu Mas

Aquest moment divinament sublim (valgui el pleonasme) en que es capgira l'ordre necessari que reclama la justícia, ja que ens posa de manifest el fet anòmal de que la malícia refinada i sense entranyes, jutgi, sentenciï i executi la mateixa innocència i santedat; aquest moment, dic, ha estat comparat pels contemplatius, amb aquell en que Isaac porta la llenya en que ha d'ésser consumit en holocauste, en reconeixement del suprem domini de la divinitat. Es cert, de semblances no n'hi manquen, ja que la innocència d'ambdues víctimes, els dona punts de contacte; més jo creuria que són majors les diferències que les semblances, ja que Isaac amb el feix de llenya, no fa altra cosa que donar proves de la submissió amb que la criatura ha d'acatar la voluntat del Creador; i Jesús amb la creu al coll, portant-la per la seva llibèrrima voluntat, no se'ns dona a conèixer com a súbdit, sinó com a autoritat, com a dominador.

Aital afirmació va avalada, no per consideracions suggerides per un esperit místic que vol imposar-se de que en la servitut i l'esclavatge a què redueixi el seu cos, ha de dominar-lo, sinó que és la mateixa paraula de Déu que per boca del profeta Isaïes (IX-6) ens explica aquest altíssim misteri, més intrincat encara que aquells altres enlairadíssims que no pot abastar la migrada intel·ligència humana; comença la divina paradoxa, cantada pel profeta, el dir-nos que ens ha nascut un Infant, se'ns ha donat un Fill, que entre altres títols de glòria i grandesa, ha d'ostentar el de príncep de la Pau, el de posseïdor d'un regne que no tindrà fi, i que l'ensenya d'aquest domini, d'aquesta reialesa, d'aquest imperi universal que no coneix límit ni en l'espai ni en el temps, la portarà damunt ses espatlles.

Així, doncs, el moment en que els jueus creuen consumir la màxima ignomínia en Jesús, el que fan és donar-li possessió, reconèixer-li el seu títol de glòria, de grandesa i de domini universal, doncs en mig de befa i riota, amb aquest esplai brutal a que tan propenses són aquestes bèsties amb figura humana, que dissortadament són moltes, aquests que formen la matèria prima d'aldarulls i revoltes, aquests éssers inconscients que riuen i es befen de les seves obres, en les que manifesten clarament la seva condició de irracionals, ja que si estiguessin guiats per la llum de la raó, no riurien estúpidament de la seva obra, que naturalment els faria plorar, si aquesta llum de que careixen els fes veure, precisament que és el que els falta; aquest tipus, magistralment encarnat pel màgic pinzell de Viladomat, en el saió que ataçant sa cara a la de Jesús, li fa llengotes (aquesta disquisició m'havia fet fugir de l'idea principal) deia, que els jueus enganyats, valguent-se de la multitud de dissortats, disposats sempre a truculències i sarcasmes, ells mateixos—fan entrega a Jesús, de les insígnies de la seva magestat, el coronen, el reconeixen Rei, al carregar damunt ses espatlles el que ells creuen un patíbul, i que en realitat és el tron des d'on Jesús ha de regir i governar els homes.

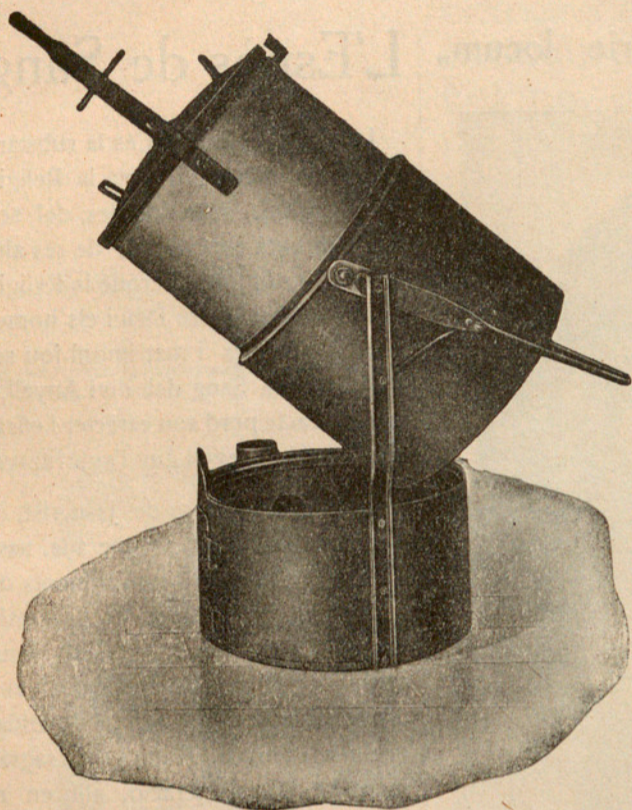
Que no ens cegui l'engany, que la contemplació del nostre Rei, ens ompleni d'admiració, respecte i tendresa, dulcificada per l'esperança d'asseure'ns també un dia en aquell tron que la malícia humana carregà sobre la innocència.

La Sang de Jesucrist és la substància, la raó d'ésser de tota la Religió cristiana, dels seus dogmes, del seu culte, de ses esperances, de ses alegries i de sa glòria; perquè la Religió és una aliança entre Déu i els homes i aquesta aliança i matrimoni fou segellat amb la Sang del diví Anyell, i tot contracte perd son caràcter i eficàcia si perd el segell que l'autoritzava.

La mística Esposa de Jesucrist, és a dir, la Humanitat regenerada, nasqué de la Sang divina; s'alimenta de ella, en ella té ses delícies i sos mèrits i ses esperances. Per això Jesucrist és un Espòs de sang. Del seu costat ferit per la llança del soldat eixí sang i aigua, símbol del sagrament de la regeneració, allí en el Calvari començà la regeració de la Humanitat, la nova Humanitat, la Humanitat eterna, l'Esposa de Déu. La Creu fou el llit del desposori, la corona d'espines la corona nupcial, els claus de les mans l'anell de bodes, i obrí l'Espòs de sang els braços alçat dalt de la Creu per abraçar tota la Humanitat, per atraure-la com a Esposa estimada, i com Ell mateix havia pronosticat, un cop alçat damunt la terra tot ho va atraure, i aquella Sang que els jueus vessaven amb ràbia els àngels amb devoció l'adoraven, i els homes la veneren perquè saben que aquesta Sang és el dot de l'Esposa divina, el títol que té la Humanitat regenerada per a unir-se amb Déu. Perquè sense l'efusió de la Sang de Jesucrist no existeix la remissió dels pecats, ella neteja i purifica el món; i quan nosaltres en el Sagrament de la Penitència amb la fe en Jesucrist i amb el dolor de les nostres culpes obtenim la purificació de les nostres ànimes, quan la Humanitat es purifica per mitjà dels Sagraments, és perquè queda banyada en la Sang de l'Anyell immaculat, o bé podem dir, usant el llenguatge figurat del sagrat llibre de l'Apocalipsi, que renta ses vestidures en la sang de l'Anyell immaculat.

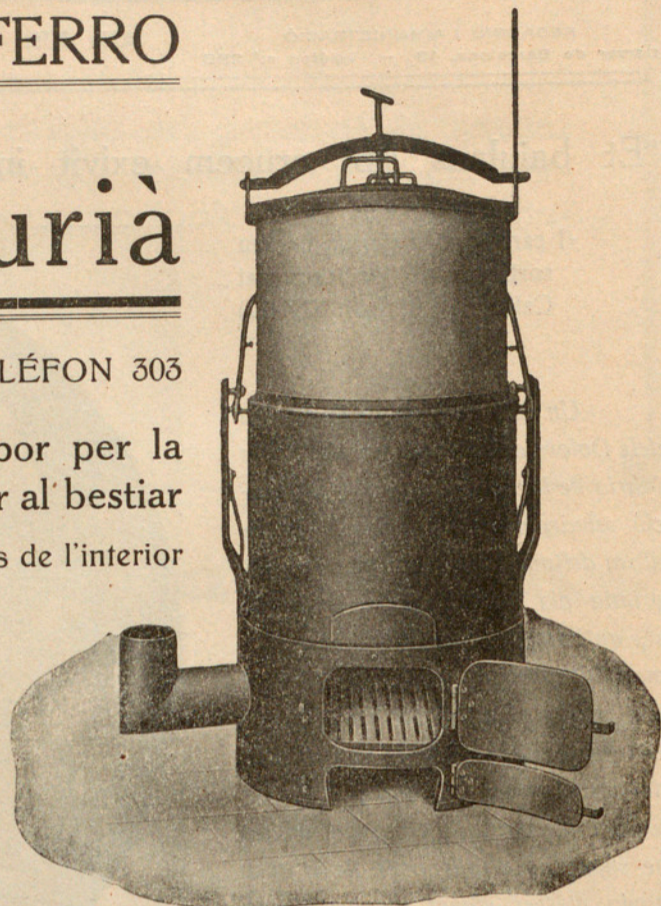
I en totes les visions profètiques, tant del vell com del nou Testament, la purificació de la Humanitat, sa preparació per a les bodes eternes, les joies i els vestits amb que s'ornamenta l'esposa, és a dir, la Humanitat disposta per a unir-se amb Déu, i l'Espòs celestial, Jesucrist, vestit amb l'hàbit nupcial, formós i resplendent per a atraure's l'amor de l'Esposa, a tots dos ens els presenten ornats i revestits de la porpra reial, tenyits amb la Sang de l'Anyell Diví, que es vessà dalt de la creu i en el cim del Calvari perquè tota la Humanitat restés espargida per la preciosíssima Sang.

TORRES I BAGES

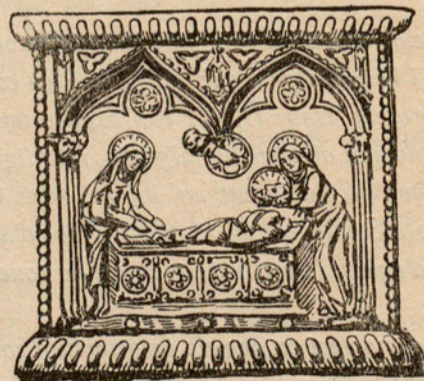
Vimálaga
xerés
moscatell
rancí
lácrima i
mistel·la**de 1.^a FASSINA**del carrer
nou
número 9
mataró**CALDERERIA EN COURE I EN FERRO****Emili Surià**

CHURRICA, 39 - TELÉFON 303

Calderes bolcables al vapor per la preparació d'aliments per al bestiar en planxa de ferro i estanyades de l'interior

Núm. 1 - 200 litres
375 pessetesNúm. 2 - 325 litres
550 pessetesNúm. 3 - 450 litres
775 pessetes**Francolí****Escumós
Extra
Imperial
Royal-brut : dry****Xampany de Cava
de producció Nacional****El de més alta qualitat
i a més bon preu****Grans Caves naturals a Espuga de Francolí
prop l'històric****MONESTIR DE POBLET****FUNERARIA
DE LES SANTES**

de

**Vídua d'August J. Ribas
i Mustarós****L'Agència de Pompes Fúnebres
— més antiga de Mataró —**

PUJOL, 38

TELÉFON 37

ROURE

RAMBLA, 34

PRIMERES COMUNIONSRebudes les últimes novetats
— per a presents —

Preus els més econòmics

Dolç miracle

CONTE

Quan Jesús no havia passat encara més enllà de Galilea ni de les somrients i ufanoses riberes del llac de Tiberíades, la fama dels seus miracles arribava ja fins Enganim, ciutat rica i molt fortificada que aixecava les seves torres entremig de les oliveres i les vinyes de la plana d'Isacar. Un dia, a la tarda, un viatger d'ulls encesos i vagorosos que travessava aquella riquíssima vall, va dir que un nou Profeta, un Rabí amorosíssim, recorria els capms i llogarrets de Galilea ensem que curava tots els mals humans i anunciava l'adveniment del reialme de Déu. I, quan per a reposar, va asseure's prop la Font dels Horts, seguí dient que el tal Rabí, al camí de Magdala havia sanat de la lepra l'esclau d'un centurió romà tan sols amb estendre al seu damunt la ombra de les mans, i que un altre dia, en dirigir-se en barca a la terra dels Gerasenis, on havia començat aleshores la collita del bàlsam, ressuscità la filla de Jaire, prohom de la comarca, dels més doctes que comenten els llibres de la Sinagoga.

Els segadors i els pastors i àdhuc les dones que l'havien escoltat volgueren saber si aquell home del qual parlava era el Messias de Judea. El viatger, però, sense ni tan sols provar l'aigua pura que rajava de la font que un dia apagà la set de Josuè, va allunyar-se d'aquell lloc.

Una esperança refrescant com la rosada estival, il·luminà les ànimes senzilles de la gent d'aquella plana: els semblà que l'arada s'enfonsava més fàcilment a la terra i que les comportes del celler ja no pesaven tant. Els nois, mentre collien roselles pels camins, esguardaven sempre a llur entorn, confiats de que al revolt proper els sorprendria una resplendor. I als bancs de pedra de les portes de la ciutat els vells ja no explicaven tan segurs els textos arcaïcs.

Per aquell temps vivia a Enganim un vell anomenat Obed membre de una família pontifical de Samaria, amo de molts ramats i de moltes vinyes i amb un cor tan farcit d'orgull com les seves sitges ho estaven de blat. Heu's ací, però, que un vent sec i violent li matà un dia les millors ovelles i arrasà els camps on creixien els ceps. I Obed, al cancell de casa seva, abaltit per aquella dissort i amb el rostre amagat esgarrapava la terra amb els dits i mormolava colèric contra la crueltat de Déu.

En això, sentí parlar d'aquell nou Rabí que socorria els pobres i curava tota mena de mals i pensà que Jesús devia ésser un màgic dels que sovint es presentaven per aquelles contrades i com a més modern, potser, si el pagava bé, curaria igualment la malaltia dels seus ramats i treuria el pugó de les seves vinyes. Segur d'això, va trametre immediatament alguns dels seus servents a Galilea per tal que cerquessin el Rabí i

amb falagueres promences l'atraguessin fins Enganim.

Els criats d'Obed emprengueren el camí de les caravanes que, per la vora del llac va fins a Damasc. Un dia en arribar a veure la lluisor transparent i tranquil·la de les aigües del llac preguntaren a un pescador que desamarrava calmosament la seva barqueta.

—El Rabí de Nazaret, dieu?—els contestà el bon home — O! Degué ésser pels Idus d'Ijar quan marxà d'ací amb els seus deixebles, per la conca del Jordà.

Els criats varen encaminar-se de pressa cap el lloc indicat pel pescador i trobaren un home de la tribu dels Esenis, vestit de blanc llí que cercava plantes medicinals i també li

Els criats, en veure aquell home tan enfurit, l'abandonaren de pressa i ja no s'aturaren fins Enganim on tingueren de confessar a llur amo el fracàs de les gestions. I Obed estava desconhortat perquè els ramats se li morien i els ceps se li assecaven, mentre radiant com una aurora creixia cada vegada més, aconhortadora i plena de promences divines, la fama de Jesús de Galilea.

En aquell temps, un centurió romà, Publi Sèptim, manava la fortalesa que dominava la vall de Cesària, fins la ciutat i la mar. Publi era un home aspre que s'havia enriquit amb la rapinya i el saqueig durant la sublevació de Samaria. Una dissort, però, rosegava aquella prosperitat.



Dibuix de J. Vinyals

preguntaren pel Rabí de Galilea que predicava caritat i curava els homes i els ramats. L'eseni respongué que Jesús, després d'haver travessat l'oasi d'Engadi, se n'havia anat més enllà, a l'altra banda del Jordà, cap a la plana de Moab. Els servents d'Obed seguien el curs del riu i en va cercaren el Rabí.

Prop del pou de Jacob reposava una gran caravana. Els camellers mentre treien aigua del pou contaven que a Gandara, durant el darrer noviluni, un Rabí més admirable que David o que Isaïes que curava els que patien i que, solament al seu crit, un home degollat pel facineros Barrabàs, sortí de la tumba i se n'anà a casa seva pels propis passos. Els criats d'Obed, en sentir-los, plens d'esperança, s'encaminaren a Gandara pel camí dels Pelegrins i en arribar-hi els digueren que precisament aquell matí mateix, seguit d'una multitud que cantava i aixecava rams enlaire, Jesús s'havia embarcat en una barca pescadora en direcció a Magdala.

Un altre dia fatigats de les llargues caminades i ja en plena Judea romana, toparen amb un faritzeu que tornava pensatiu a Efraïm i li adreçaren la mateixa pregunta que als anteriors. El faritzeu els apostrofà així:

—O, pagans esclaus!... O, blasfems!... D'on heu tret que fora de Jerusalem hi hagi profetes i es realitzin miracles?

La seva única filla, a la qual estimava més que a la pròpia vida, patia un mal misteriós i implacable que ningú no havia sabut definir. Pàl·lida i trista com lluna de fossar, es consumia a l'alta terrassa de la fortalesa, ajeguda sota un velarium, amb els ulls fixos en les blaves aigües de la mar de Tyrus. Heu's ací perquè Publi, en sentir contar a uns mercaders de Korazim que aquell Rabí admirable tenia tan gran poder, va destacar tres decúries de soldats amb l'ordre de que el cerquessin per tot arreu.

Els soldats sortiren del castell. De nit, llurs armes brillaven pels camins i les muntanyes eren ferides per la resplendor de les torxes. De dia registraven les cases i els horts i fins els pallers que removien amb les llances. En veure que no el trobaven començaren a atropellar amb fúria tota aquella pacífica regió i cometeren tota classe de malvestats. La gent corria a amagar-se a les coves de les muntanyes així que veien llampeguejar les armes d'aquella bàrbara host i les velles maleïen els romans i invocaven damunt d'ells la venjança d'Elies.

Un matí, en sortir a una vall prop de Cesària, varen veure blanquejar un temple a l'ombra fresca d'un bosquet de llorers. Un vell de llarga barba blanca, amb una túnica de color de safrà, afinava una cítara i esperava a l'alt replà la sortida del sol. Els soldats s'hi acostaren i li de-

manaren si coneixia el nou Profeta aparegut a Galilea. El vell va estendre solemnement els braços i exclamà immutable:

—O, romans! Podeu creure que a Galilea o a Judea hi hagi profetes que facin miracles?

Retuts de tant de caminar i capcots com si tornessin d'una desfeta, els soldats es reintegraren una tarda a la fortalesa. I el desconhort de Publi Sèptim fou més gran perquè la seva filla agonitzava sense llançar una queixa i sense apartar l'esguard de la mar de Tyrus, mentre la fama de Jesús creixia amb més força i virtut.

En aquell temps també, entre Enganim i Cesària, en una cabana pobríssima, perduda al fons d'un sot salvatge, vivia una pobra vídua la més desventurada de les dones d'Israel. El seu únic fill, tultit de naixença, tol just arrencat als seus pits eixuts, va caure a la trista màrfaga on gemegava i plorava des de feia set anys. La mare estava també tan delicada que ni rentar podia les robes i s'anava consumint i emmustigant com una branca arrencada d'un arbre. La misèria els devorava. Mancats d'oli no podien ni encendre el llum d'argila roja. No els restaven ja ni llegums ni figues seques. L'eixut de l'estiu els havia mort la cabra i la figuera de l'hortet i com que eren molt lluny del poble ningú no els portava ni pa ni mel. I solament amb herbes arrencades dels penyals bullides amb sal s'alimentaven aquells fills del Senyor.

Un dia entrà a la cabana un mendicant que donà a l'afligida mare la meitat de les almoines que havia recollit i, assegut al banc de la llar per a examinar les esgarrapades que se havia fet a les cames, parlà de la gran esperança dels pobres, d'aquell Rabí que havia aparegut a Galilea que tant estimava els nois als quals eixugava les llàgrimes i prometia a tots un Reialme més brillant i opulent que la cort de Salomó. La pobra vídua l'escoltava amb els ulls plens d'ansietat.

—I aquest Rabí amorós, esperança del pobre ¿on és?

El mendicant suspirà:

—O, el Rabí amorós!... No són pocs els afligits que l'invoquen! La seva fama s'estén per tota la Judea com el sol que daura els murs més roïns. La resplendor del seu rostre, però, solament la copsen els sortosos que per llur fe en son dignes. El potentat Obed feu recórrer tota la Galilea als seus servents per a que, amb òpimes promences atraguessin Jesús fins Enganim. Sèptim, l'omnipotent, va trametre els seus soldats des de la serra a la platja per abastar Jesús i portar-lo per força a Cesària. Mentre prodigava els seus conhortos per aquelles contrades, el Rabí trobà els servents d'Obed primer i els legionaris de Publi després. Tant els uns com els altres, però, hagueren de retornar desil·lusionats i les sandàlies destroçades, sense haver po-

SERRAS

SASTRE

Santa Teresa, 52 - Mataró

Disposa d'una tria refinada de gèneres propis per a la temporada.

Banco Urquijo Catalán

Domicili: Pelai, 42 - Barcelona - Apartat de Correus, 845 - Telèfon 16460

Direccions Telefònica i Telefònica: CATURQUIJO

Capital: 25.000.000

Magatzems a la Barceloneta - Barcelona

Agències i delegacions a Banyoles, La Bisbal, Calella, Girona, Manresa, Mataró, Palamós, Reus, St. Feliu de Guíxols, Sitges, Torelló, Vic i Vilanova i la Geltrú

Corresponsals del «Banco de España», a Arenys de Mar, Banyoles, La Bisbal, Mataró i Vilanova i la Geltrú

ENTITATS QUE COMPOSEN EL GRUP «URQUIJO»

Denominació	Casa Central	Capital
«Banco Urquijo»	Madrid.	Pessetes 100.000.000
«Banco Urquijo Catalán»	Barcelona	» 25.000.000
«Banco Urquijo Vascongado»	Bilbao	» 20.000.000
«Banco Urquijo de Guipúzcoa»	San Sebastián	» 20.000.000
«Banco del Oeste de España»	Salamanca	» 10.000.000
«Banco Minero Industrial de Asturias»	Gijón	» 10.000.000
«Banco Mercantil de Tarragona»	Tarragona	» 3.000.000
«Banco Urquijo de Guipúzcoa - Biarritz»	Biarritz (França)	Francs 1.000.000

Les quals tenen establertes bon nombre de Sucursals i Agències a diverses localitats espanyoles - Corresponsals directes a totes les places d'Espanya i a les més importants del món

Agència de Mataró: Carrer de Francesc Macià, 6 - Apartat, 5 - Telèfons 8 i 305

Igual que les restants Dependències del Banc, aquesta Agència realitza tota mena d'operacions de Banca i Borsa, Descompte de cupons, obertura de crèdits, etc., etc.

Hores d'oficina: De 9 a 13 i de 15 a 17 hores - Dissabtes de 9 a 13 : Horari d'estiu (juliol, agost i setembre): De 9 a 13 hores

Granja Caralt

DOLORS REY

Riera, 14 (Davant el carrer Bisbe Mas)

Xocolates fines de les millors marques

Llet pura de vaca - Natilla - Cafè
Flams - Cremes - Refrescos - «Yogourts» i «Kefir»

D A N O N E

M O N E S

CONFITERIA i PASTISSERIA

LA CONFIANÇA



José Torrent

Sant Cristòfol, 4

MATARÓ

El més extens assortiment en
tots tamanyos i preus

Dissabte i diumenge de Pasqua: Regal de
Globus a tots els compradors

gut descobrir mai en quin bosc, en quina cova o en quin palau Jesús s'amagava.

Era cap al tard. El mendicant prengué altre cop el seu bastó i s'allunyà. La mare tornà al recó més descoratjada i trista. Aleshores el noi, amb una veu més feble que mai, pregà a la seva mare que anés a cercar aquell Rabí que tanta d'amor prodigava als nois, rics o pobres, i que sabia curar els mals més incurables.

—Ai, fill meu!... Com vols que et deixi i em vagi a perdre per aquests camins, a la recerca del Rabí de Galilea? Obed que és tan ric i Sèptim tan poderós el cercaren inutilment. Com vols que ara t'abandoni? Jesús és molt lluny, molt lluny i el nostre mal no es mou d'ací, d'aquestes parets on ens té presos. I encara que el trebés: Com el podria convèncer per a que vingui a n'aquest lloc perdut per a curar un pobret com tu, sepultat en una màrrega tan miserable?

—El noi, mentre li corrien cara avall dues grosses llàgrimes, exclamà:

—O, mare meva! Si estima tant els nois, mare!... Jesús no em desatendria a mi que estic tan abaltit, que tinc un mal tan terrible i que tantes ganes tinc de curar-me.

La mare respongué somicant:

—Com vols que et deixi, fill meu? Els camins de Galilea són llargs i la compassió dels homes molt curta. Ranquejant i esparracada i bruta com vaig, fins els gossos sortirien a escometre'm. Ningú no em faria cas, ningú no voldria dir-me on és Jesús... I a més, fillet, qui sap si no és mort ja? Ni els rics ni els forts no l'han pogut trobar. Tramès del Cel, pot haver-se'n tornat. Val més que no ho sapiquem car amb Jesús hauria volat el conhort dels afligits.

Aleshores el noi va treure les manetes de sota els llençols pestil·lents i insistí plorant:

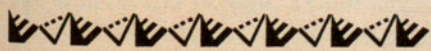
—Mare, mareta meva!... Porta'm el bon Jesús!...

I en aquell moment, la porta s'obrí i Jesús, somrient, aparegué i amb veu dolça digué a l'infant:

—Ací em tens.

EÇA DE QUEIROZ

MARÇAL TRILLA I ROSTOLL, trad.

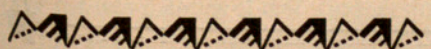


Aquest número
del

DIARI DE MATARÓ

es ven al preu de
25 cèntims

Els nostres subscriptors el
rebran gratuïtament



JESÚS RENTA ELS PEUS ALS APÒSTOLS

La Sang!

Lluna de març que torna a comparèixer.
La única que ve amb una creu sagrada i sublim i ens pot merèixer, tot l'infinit, l'etern que no té preu

el món per avalar la sang divina amb que Jesús, el Mestre l'amarà; cap a la mort camina que camina, la creu únicament subsistirà

fins que vingui al món altra vegada davant la creu de la redempció; els uns l'han estimat, altres blasmada... Lluna de març, tot el teu resplendor

serà el fons d'aquesta creu sagrada on és Jesús diví crucificat. Aquesta creu que no és passejada perquè potser ja tots s'han acabat

els segadors que a plom la sostenien com la divisa, com penó tot seu, i ells plegats, amb ell compareixien per vindicar el poble en nom de Déu,

el bisbe—diu—en veure'ls beneïa el poble ferm, amb una i altra mà; era la sang, la flama que bullia, la sang que amb la creu es barrejà.

Era el Sant Crist igual que una bandera marcada amb les roses d'una sang vermella com rosers en primavera. Aquesta fe sublim és nostre rang?

Si no en tenim, si no és passejada com és possible fer Divendres Sant? i si la Santa Creu no és aixecada, si tot el poble no la té al davant

serà dispers, perdut com una raça d'un poble que només viu l'esperit, d'un poble que no és reunit ni passa, d'un poble que es diu: sóc maleït,

marxant desesperat sota la clara i viva llum celestial d'aquesta creu sublim que la repara flotant damunt el crim tan infernal.

Lluna de març, vermella, desolada, que tornes com cada any, lluna fidel, i cerques una creu, era portada ben nua, destapada, sense vel,

pels homes endolats dintre les vestes, amb tots els penitents i penedit; la processó de sang, no de les festes; la processó de sang, dels convertits.

Era Jesús el que clavat passava, era portat a braços pels carrers; per dur-lo bé, tothom se'l disputava, el duien admirable els mariners,

que saben tot l'assot de les ventades, que és la rosa oberta de mil vents; les crestes furioses, les onades, l'esglai al cor, tot el petar les dents.

Jesús en creu passava per les places per amb les mans ungir aquells portals; són dels seus fills, sense distinció de races; per Déu tots som germans, tots som iguals.

Això passava i la gent el veia clavat en creu pel gran amor tot seu; la gent agenollada tota queia perquè, clavat, passava tot un Déu.

Lluna de març, la sang se l'endevina, les violetes d'un color morat, aquest vermell de sang de clavellina, aquesta creu de Déu crucificat.

Abans d'entrar en el portal del temple era girat de cara al poble; el veu. Era aquest sublim el seu exemple: ...qui vulgui Ell seguir, prengui una creu.

Avui el poble veu al seu calvari els lladres solament, cap redemptor i sent un rodament, tot el desvari que el perverteix; es torna malfactor.

Lluna de març, predica altra vegada que ve Jesús, aquell mateix, clavat; una bandera tota desplegada dels segadors, per nostra llibertat.

Lluna de març, fes la claror més viva que fugiran els lladres, els traidors; lluna de març, no et fessis pas esquiva que sortiran arreu mil segadors

per treure el bon Jesús altra vegada sense cap vel, només la seva sang que redimí la terra trepitjada: ...serà de Crist o bé llençada al fang.

Lluna de març, de la Setmana Santa, desperta nostre poble amb el teu crit. El poble és viu, encara prega i canta i porta un Sant Crist damunt del pit.

JOSEP PUIG I BOSCH

En la mort de Jesús

Les pedres dels camins s'esberlen de dolor, l'astre radiant s'és post tot just al mig del dia, ota la terra és presa d'intensa tremolor ti al cel la més sinistra tempesta se congria.

Passa per tot el món un vent de profecia que du l'horrenda nova xisclant menaçador; i s'obren els sepulcres de cop i es migpartia de dalt a baix el vel del Temple del Senyor.

Oh terra, oh cels, oh mar, oh aire, oh claror [pura! ¿Sabeu si en l'Univers hi haurà una criatura estranya a la dolor inanerable, única?

Dessota de la creu terrible, ignominosa, sense hombra de desfici la turba remorosa — l'home — es juga als daus de Jesucrist la [túnica.

† MANUEL PUGÉS

El bes de Judes

Sembla el refrec d'un bes, diu l'olivera movent amb goig sos brots ben xops de pau; i un plany entre perfums de primavera fereix la immensitat d'un cel tot blau.

Sembla el neguit d'un cor tot ell fal·lera. Sembla d'amor un llavi assedegat, i és, d'esperit sacríleg la quimera feta un bes per traïr Déu Humanat!

I amb la fosca tenebra s'emboïlla el rostre impur i tètric d'Isariot; l'esclat de la Natura es perd i calla, són instants reverents al fons de l'Hort.

I el bes ressona encara amb goig que pesa damunt de l'esperit d'un poble foll; i un llavi i altre llavi també besa, i del pler de traïr no es sent sadoll!

No es sent encara sadoll, que té en ses vela sang que clama sang d'un germà seu, [nes i ets tu besada impura que encadenes d'amor un gest sublim, un suspir lleu.

I la nit del Traidor passa i retorna, i el plany de l'olivar i el cel tot blau, i el record d'aquella hora que encar torna amb el ressò d'un bes eixorc de pau.

ANNA SERRA

Ciutat 14-4-35.

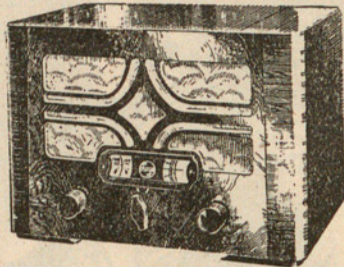
PHILIPS RADIO

LA MARCA DE FAMA MUNDIAL

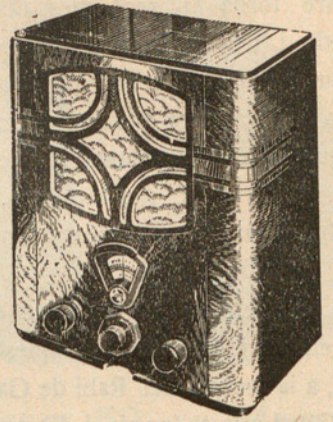


Selectivitat
Precisió

Puresa
Potència



Ones curtes
i llargues
Facilitats de
pagament



Representant oficial: — **SALVADOR CAIMARI** Amàlia, 38-T. 261 - Mataró

Banc Espanyol de Crèdit

Fundat l'any 1902

Casa Central: Madrid - Alcalà, 14

Capital social: Ptes. 100.000.000

Capital desemborsat: Ptes. 51.355.500

Fons de reserva: Ptes. 67.621.926'17

Sucursal de Mataró: Sant Josep, 6

Sucursals a Catalunya: Barcelona, Lleida, Tarragona, Balaguer, Borges Blanques, Cervera, Espluga de Francolí, Manresa, Mataró, Montblanc, Sta. Coloma de Queralt, Tàrrrega, Tortosa i Valls.

Més de quatre centes sucursals i agències a la Península i Marroc
Corresponsals a les principals places del món

Direcció Telegràfica i Telefònica: **Banesto**-Tel. 102-Apartat 33

COMPTES CORRENTS

amb interès

IMPOSICIONS A TERMINI

CAIXA D'ESTALVIS

Consultes gratuïtes sobre valors

Executem per compte de la nostra clientela tota classe d'operacions de Banca i Borsa.

Descompte de cupons

Dipòsit de títols en custòdia

Descompte i cobrament de lletres, girs, crèdits d'acceptació, etc., etc.

CONFITERIA I PASTISSERIA ENRIC MIRACLE

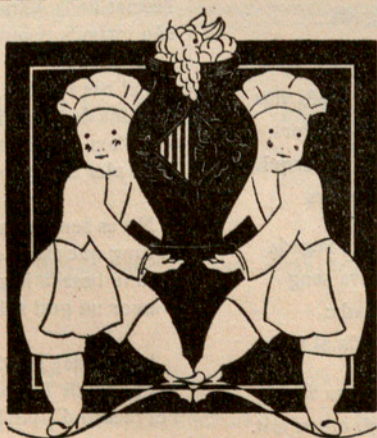
Mones de

gros assortit
totes classes
barata a la



Vins - Licors

RIERA, 54 - BIS



MATARÓ

Pasqua

en figures de
des de la més
més luxosa



Xampans

TELÈFON 54

Agència de Transports

SERVEI RÀPID EN AUTO - CAMIONS

M. SOLER MARUNY

Successor de J. Serra i Cuadrada

Servei especial combinat amb les més importants cases de Transports Marítims i Terrestres d'Espanya i Estranger
responent de tota classe d'avaries i substraccions

Tantarantana, 23

Telèfon 19913

BARCELONA

Sant Antoni, 51

Telèfon 120

M A T A R O

Setmana Santa

D'ençà que s'esmortuïren els clams de joia del Nadal tota la litúrgia gira l'esguard vers la Setmana Santa, eix de l'any litúrgic, consumació de l'obra de la Redempció.

A mesura que hem anat endinsant-nos en la Quaresma, el nostre esperit ha anat predisposant-se per a les solemnitats litúrgiques dels Dies Sants, i la nostra devoció ha tingut un bon lleure per intensificar-se i preparar-se adientment per a la commemoració religiosa d'aquesta Setmana dolorosa.

Es durant la Setmana Santa que el nostre esperit és colpit pel record i la consideració dels misteris de la Passió de Jesucrist. M'ig avesats ja a la penitència pels jorns quaresmals que ens han precedit, durant la Setmana Santa se'ns ofereix l'ocasió més propícia per meditar les sofrances de Crist, i en un esforç imaginatiu viure-les espiritualment fins sadollar-nos de la deu d'ensenyances que de ell en podem treure.

La grandesa dels Dies Sants convida a ésser viscuda en un ambient de pietat i misticisme. Totes les hores són bones per dedicar-les a Déu. Certament. Però durant aquests dies ens sentim més inclinats a allunyar-nos del bullici mundanal, a reconcentrar la nostra atenció als neguits de la nostra ànima, a donar-nos generosament a la meditació espiritual dintre els temples acollidors, a posturar-nos davant els Monuments on és exposat Jesús-Hòstia. La sublimitat de la Setmana Santa pot dir-se que és l'avinentosa millor per fer vibrar el nostre esperit cristià fins fondre's místicament amb la seva santedat i obtenir-ne així l'eficàcia santificadora de les seves cerimònies.

Tota la Quaresma podríem dir, com el Dr. Carreres, que respira l'aire pur de la pietat. L'ambient està xop de la sublim commemoració religiosa i impregnat de la sua sentor de les violes simbòliques. La color moradencia dels altars ens recorda que som en temps de penitència. Quin temps millor que la Setmana Santa per a sincerar-nos davant el Redemptor?

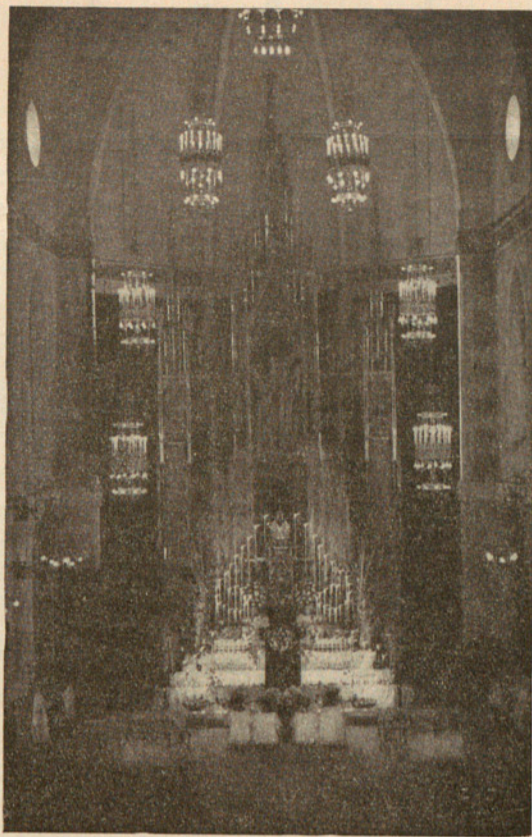
L'hora és propícia, el moment el més oportú. Perquè, doncs, no llançar-nos als peus de Jesús a renovar-li, íntegrament, la nostra promesa de fidelitat, d'amor, de sacrifici? Perquè no lliurar-nos de ple, primerament a resoldre el problema de la nostra pròpia salvació espiritual, i com a conseqüència a la dels nostres germans presos per la grapa gelada de l'indiferència.

Precisament els moments actuals exigeixen una tasca d'apostolat que no podem pas defugir. Tenim davant nostre una societat descristianitzada que es convulsiona cercant inútilment el remei de les seves pròpies calamitats. El món ha anat allunyant-se del camí diví, mercès a la dessídia dels uss i el mal exemple dels altres, i ara més que mai s'imposa encarrillar-lo de bell nou pels camins fressats pel Déu fet Home. Escruixeix pensar on ha arribat la humanitat en apartar-se de l'ombra acollidora de la Creu. L'hora present acusa la necessitat inel·ludible d'una actuació persistent, assenyada i ben dirigida per tal de tornar a Crist les ovelles esgarriades. Nosaltres no seríem dignes de dir-nos catòlics si ens ajoquéssim cobardament davant la realitat dels

fets i no maldéssim per infiltrar en la consciència popular i ciutadana els principis que han de regnar-la. Nosaltres seríem vils indignes del cristianisme si la nostra actuació personal portés l'estigma de l'hipocresia. Res més convincent que la sinceritat de les nostres paraules, i l'exemplaritat de la nostra vida pública i privada.

Oferim, doncs, al Déu Humanat, en aquesta Setmana Santa, la fermesa de les nostres conviccions religioses, i la penyor de la nostra conseqüència. No siguem versàtils. La nostra lleugeresa en canviar d'actitud així que ha arribat l'esclat primaveral de la Pasqua, no ha de repetir-se. Identifiquem-nos íntegrament amb les doctrines de pau i salvació de la Església. I en un esclat de sinceritat prometem davant el Crucifix esmenar la nostra conducta, predisposant-nos espontàniament a que el nostre cor sigui abrusat per la flama divina.

JESÚS SEGURA



Monument de la Capella de Maria Auxiliadora del Col·legi de Sant Antoni de Pàdua.

Foto. Estapé

L'erecció del «monument» i la visita a ell ha estat tots temps una genuïna expressió de la mística i fervor tradicional de Setmana Santa en el nostre poble.

Antany, com ara, aquest litúrgic exaltament de Nostramo en cada església, constituïa ultra una veritable invitació al recolliment i a la pregària, una general exteriorització d'homenatge i respecte a Jesucrist.

Avui, entre nosaltres restringida l'exteriorització pública de les processons, tan característiques del dijous i divendres, la tradicional erecció de monuments pren un relleu de primer pla dintre la profusa litúrgia de la Setmana de Passió.

Nosaltres persistim avui en seguir els nostres monuments amb aquesta annal lentitud a través de les planes del DIARI, tasca devota que, qualsevol fidel realitza en una tarda de Dijous Sant. La copilació de tots ells, tan diferents, però sempre fidel reflexe de la pietat del poble, té un veritable interès.

Admireu doncs avui aquest, formosíssim, erigit a la Capella de Maria Auxiliadora del Col·legi de Sant Antoni de Pàdua, obra mestra sortida dels tallers dels PP. Salessians, d'un gòtic reeixit i d'una expressió bellíssima de gust i fervor.

*Les representacions de "La Passió", a la Sala Cabanyes

L'assistència a les representacions de La Passió a la Sala Cabanyes, continua en augment.

Actualment es troben ja esgotades totes les localitats per a les representacions extraordinàries anunciades per els dos dies de la pròxima Pasqua, havent estat precis, per atendre les peticions innumbrables d'ací i de tota la Comarca, continuar les representacions més enllà de Pasqua.

Les últimes representacions d'aquest espectacle bíblic que ha obtingut un èxit tan esclatant, tindran lloc, probablement en els dos diumenges següents a Pasqua, a les cinc de la tarda.

Per la representació del diumenge 28 d'abril cada dia de sis a vuit del vespre es venen localitats a la guixeta de la Sala Cabanyes. Actualment ja hi han bastantes demandes.

Literatura popular de Pàsqua

Entre la literatura popular i l'erudita hi ha, de tant en tant, contactes que mútuament les rejuvencen i preserven. Els autors, com Anteu en recolzar damunt la terra, guanyen força i puresa en llur intenció lírica. El poble guanya un estímul de perfeccionament i de distinció. On aquesta comunicació és més vistent i més íntima és en la literatura nadalenca. Dels villancets populars a les corrandes i balades dels lírics nostres hi ha, sovint, una interferència flúida, que en moltes avinenteses els posa al mateix nivell de bellesa.

Però aquesta fidelitat de la poesia davant del poble, com en un mirall d'aigües llisquents que recull, en el transcurs del temps, totes les vibracions del costum, profà o litúrgic, es manté en tots els ordres de la vida. El nostre folklore, aprofitat tothora pel corrent popularista, especialment en els moments literaris del seu major predicament, ha permès de gustar pels autors cultivats les exquisideses i subtilitats de l'ànima del poble. Una consuetud és tota una psicologia. I no hi ha dubte que cada col·lectivitat té una fesomia pròpia, no sols en els aspectes socials integrats per les seves institucions, sinó també en els aspectes més humans, com són, per exemple, la manera de sentir la dolor o la joia.

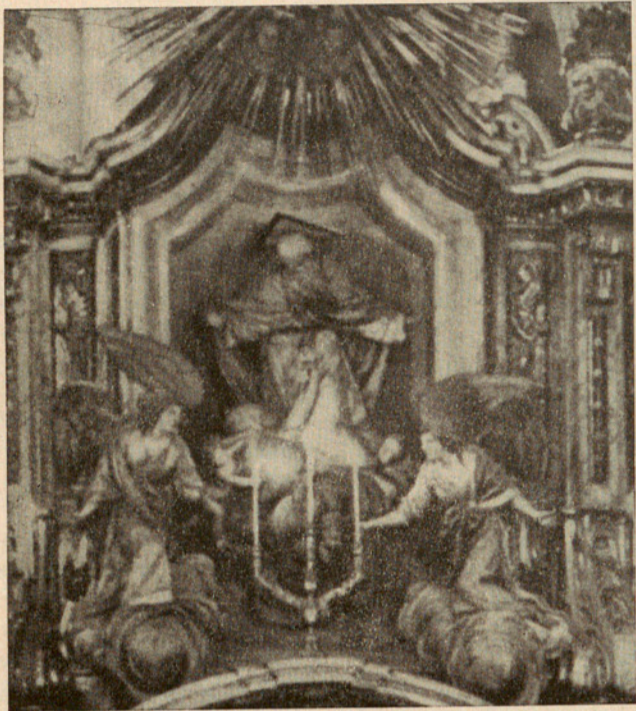
No fa gaires dies parlàvem ací de la joia externa, artificiosa, sensual encarnada per l'efemèride carnavalesca, més cosmopolitament barcelonina que no pas específicament catalana. Avui ens escua d'esmentar el comentari que les habituds certament més tradicionals i ben autòctones de la Pàsqua provoquen en els literats i en el poble: les cançons nocturnes, dites si voleu una mica massa arran de terra, però cantades de cara enlaire, com el batec de la il·lusió. La literatura popular de caramelles, tanmateix, no és pas una cosa excepcional, fins i tot potser inferior a la majoria d'altres manifestacions folklòriques, del punt de mira artístic estant, però en la seva mateixa actitud té ja la seva millor poesia, esquitx o regalim de la que degoten els estels primaverals, a la llinda de l'abril.

Verdaguer, que en les seves «Excursions i viatges», en parlar-nos de «L'ermita del Mont» dedica un capítol final a les caramelles (camarelles o camalleres, com remarca que són anomenades en altres encontorns) i en glossa l'autenticitat popular dels encisos i la puresa de la intenció, ell que les havia viscudes, com ho palesa, entre altres confessions autobiogràfiques, el seu deliciós romanç idíl·lic (excepcionalment conegut en mig de la seva lírica de després, que sacrificà púdicament aquell to) «Lo roser del mas d'Eures», d'una inspiració vivament unguida de saba de poble i de regust d'aquella tradició. Més enllà, encara, dins un llibre místic, els «Càntics», encara afaisona unes «Caramelles» per a cenyir hi l'Al·leluia de la Resurrecció.

I tons de caramella autèntica, d'impressió directa de l'abril, de la pasqua, dels rossinyols i de les cançons del poble, de l'ambient intern, en fi, que vertebrava aquell costum popular, trobaríem fàcilment en líriques tan expressives com les de Josep Carner o Joan Maragall, entre molts d'altres. Car la totalitat i la unitat del nostre lirisme, es revelen també en el sentit de comprensió de tots els matisos íntims de l'esperit col·lectiu d'on aquell és la flor.

O. SALTOR

Una traça referent a l'altar major de Sta. Maria de Mataró



Part superior de l'altar major de Santa Maria, obra de Salvador Gurri.

El retaule major de Santa Maria de Mataró és una obra prou important dins de la nostra producció artística del segle XVIII.è, per a què tot allò que es relacioni amb la seva gènesi o amb la seva història hagi de merèixer l'atenció dels agradaats d'aquestes qüestions arqueològiques. Especialment pels mataronins penso que haurà d'ésser interessant la coneixença d'un dibuix, fins ara inèdit, que posseïm i que creiem un disseny que l'autor del dit retaule, l'escultor Salvador Gurri, traça com estudi previ del plafó de la part alta.

Quan fa un dotzena d'anys adquirírem aquest dibuix, no fou pas pel seu aspecte atractiu. De petites dimensions (21 per 30 cmts.), en paper un mica malmès, clapat i de tintes apagades, ço que ens captivà fortament fou la facilitat d'execució i l'expressió graciosa del Pare Etern i dels dos àngels que l'acompanyen que, com hom pot veure pel gravat adjunt, és l'assumpte representat.

Cap nom d'artista ni cap obra que es pogués relacionar amb el dibuix no ens foren suggerits en mirar-lo més detingudament ni en classificarlo entre els altres exemplars de la col·lecció. Per bé que coneixia el retaule mataroní, llavors no vaig atinar en la semblança. Fou al cap d'alguns temps que, en veure novament el retaule, la seva part alta em recordà de una manera clara el dibuix en qüestió. Un estudi comparatiu detingut entre aquest i l'obra executada ens portà a l'evidència de que, en efecte, es tracta d'un croquis en el qual l'autor fixà la idea de ço que havia d'ésser el cos sobirà del retaule.

El dibuix amb tot i la seva forma acroquisada ens dóna la idea compositiva totalment resolta. Sols han canviat petits detalls en passar del projecte al plafó escultòric, un d'ells la orientació de les figures, puix mentre el Pare Etern en el projecte mira a la dreta a l'execució s'inclina cap a l'esquerra i el mateix canvi ha sofert un angelet i la bola del Món que té als

seus peus. Aquesta variació ens diu clarament que es tracta d'un projecte o croquis i no d'una còpia feta a posteriori, com podria fer sospitar una identitat absoluta.

Les línies que emmarquen la composició dibuixada, són també les precises per a limitar el plafó escultòric i responen a les del natural, sense que hom hi vegi cap intenció de còpia d'elements arquitectònics.

Creiem, poder precisar que aquest dibuix és fet precisament per un escultor.

La seva tècnica és la que encara avui dia segueixen els escultors per a casos com el que suposem: un primer tanteig amb llapis, dibuixat d'una manera imprecisa i suau, i després accentuats els elements i línies més importants amb tinta, deixant els traços de llapis per als mitjos tons. Les plomades de tinta estan donades amb tanta precisió i lleugeresa, que revelen la mà d'un mestre que produeix espontàniament i no la del copista que segueix un model. Al voltant i en llapis hi ha anotades les mides, que són: 6 peus mix quart d'ampla, 9 ps. y mix y un 1/4 d'alt i fondo 3 ps.

La procedència del repetit dibuix fa versemblant l'atribució que tractem de demostrar. Prové d'un fons que havien guardat els hereus de l'escultor lleidatà Hermenegild Jou, que morí fa bastants anys en edat avançada. Jou havia estat deixeble del darrer dels escultors Corcelles, un ascendent dels quals fou coetani i amic dels artistes que treballaren els retaules i obres de la catedral nova de Lleida.

Els escultors Corcelles procedien de Sant Ramon de la Manresana, i el primer d'ells, Felip, sembla que fou deixeble de Pere Costa. Traslladat a Lleida al darrer terç del segle XVIII.è, treballà a la catedral i executà molts retaules i obres sumptuàries de la comarca, reservant en ocasions les imatges per a altres escultors que devia considerar de més categoria que ell, car sembla que es dedicava

amb preferència a obres de fusteria artística i a l'arquitectura de retaules i grans mobles. El seu fill Ramon i el nét Manuel seguiren la tradició de família; i el fill d'una germana d'aquest, Ferran Tarragó i Corcelles, fou escultor de cambra del rei Amadeu, la qual distinció el portà lluny de Catalunya, i morí a Leon.

L'esmentat escultor Jou fou deixeble de Manuel, qui morí sense successió artística, i amb l'obrador i les eines heretà la col·lecció de llibres, documents i dibuixos, propis i aliens, que les tres generacions d'escultors havien aplegat a les seves carpetes, en la relació constant en què estigueren amb tots els artistes de vàlua que aquells temps passaren per Lleida.

¿Com hauria anat a parar a Lleida el dibuix que Gurri havia fet per l'altar de Mataró? Recordem que aquest estava en obra l'any 1779 i següents, i que el 1786 Gurri acabava de fer el faristol del mig del cor de la catedral lleidatana, per on aquells mateixos anys féu també l'altar de Santa Eulàlia i el 1789 li era encarregat el projecte d'aiguamanil de la sagristia, obra que no acabà fins el 1801. Aquests treballs impliquen repetits viatges de l'escultor a Lleida, on llavors s'estaven fent els retaules de la nova seu, i probablement Gurri portaria allí el dibuix com a mostra del seu treball de Mataró o bé tal vegada per a estimular possibles intencions d'altres encàrrecs.

Llavors que, sense procediments mecànics, la reproducció de dibuixos

havia d'ésser personal, era cosa freqüent que els escultors fessin servir una mateixa traça dels seus retaules per a vàries obres, amb les variacions pròpies de cada cas. A part d'això els escultors solien tenir la seva documentació iconogràfica, gairebé exclusivament religiosa, a base d'alguns llibres on eren tractats sistemàticament els assumptes i vides de sants, gravats en forma d'estampes o extrets de llibres religiosos, que de vegades relligaven en àlbums; i també dibuixos copiats o originals, quan era possible haver-los.

Els Corcelles tingueren avinentesa de recollir exemplars de tota mena entre els que acabem d'indicar, un d'ells aquest, que els pertanesquí i que, com deixem dit, el creiem un estudi preparatori en el qual Gurri anotà la primera fase de la seva inspiració, que després realitzà a la cimera del magnífic retaule major de Santa Maria.

La fama de que aquells anys gaudia Gurri, devia motivar que els Corcelles guardessin aquest petit dibuix, no sols amb l'interès d'un model merament utilitari, sinó com un record del mestre de la capital, ple de prestigi, que probablement distingí amb la seva amistat el modest artista provincianà.

CÈSSAR MARTINELL



Croquis original de l'escultor Salvador Gurri per l'execució del grup superior de l'altar major de la Basílica de Santa Maria

Una figura mataronina

El Cardenal Pasqual d'Aragó al Monestir de Poblet



Cardenal Pasqual d'Aragó

Volem parlar avui aquí d'un fill excels de nostra terra i de nostre poble, del qual l'existència ha passat per molta gent poc menys que desconeguda.

D. Pasqual d'Aragó i de Cardona nasqué en la ciutat de Mataró l'any 1625 essent el cinquè de nou fills de D. Enric Ramon Folch de Cardona, d'Aragó i de Fernández de Córdoba, Marquès de Comares, de Pallars, Duc de Sogorb, de Cardona, Comte d'Empúries, Vescomte de Vilamur, etc. etcètera, i de D.^a Catarina Fernández de Córdoba i Figueroa, germana d'Alfons, Marquès de Priego i Duc de Fèria.

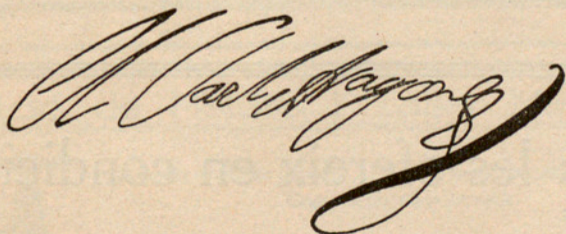
Essent molt jove D. Pasqual, seguí la carrera del sacerdoti donant belles mostres del seu talent en tot el llarg de la carrera, com ho manifestà palesament el fet de que als 17 anys ja exercí com a Llicenciat en Lleis, Rector de la Universitat de Salamanca, Ardiaca dels «Pedroches» de Córdoba i quatre anys més tard, vestint l'hàbit de l'Orde d'Alcàntara, fou nomenat Canonge de Toledo i Ardiaca de Talavera

Als 25 anys desempejà els càrrecs de Fiscal del Consell Suprem de l'Inquisició i tres anys després el de Mi-

l'any 1665, seguint les disposicions testamentàries del Monarca, D. Pasqual d'Aragó formà part de la Junta d'Estat que baix la presidència de la Reina D.^a Mariana d'Àustria havia de governar durant la minoria de D. Carles II.

El Cardenal d'Aragó per tal de despenyar el seu nou càrrec a Espanya cedí el Virreinat de Nàpols al seu germà D. Pere Anton. Parrino, en el seu «Teatro erdico, é politico de governi de vicere del Regno di Napoli» fa menció d'aquest fet, referint que mai s'havia vist una rebuda més majestuosa com la feta pel Gran Cardenal al seu germà i successor D. Pere Anton, qui el 3 d'abril de 1666 entrà a Nàpols amb tanta solemnitat i ostentació que es veieren passar pels carrers d'aquella capital més de 80 carrosses de sis cavalls, amb número més crescut altres de quatre i de dos cavalls.

A l'establir-se a Madrid com a Regent de Reina, D. Pasqual d'Aragó no tingué sempre una missió fàcil de complir, sinó que degué sostenir lluites sèries i fins a vegades arrostrar greus responsabilitats. Tal succeí al tenir que dimitir del seu càrrec i expulsar del país al jesuïta estranger



Signatura del Cardenal D. Pasqual d'Aragó

nistre del Consell d'Aragó, essent-ne nomenat prompte son President. Per aquell mateix temps l'hi fou concedida la dignitat abacial de Sant Vicenç de Toledo.

Als 35 anys Pasqual d'Aragó fou elevat a Cardenal de la Santa Romana Església amb títol de Santa Balbina, i el dia 7 de juny de l'any següent entrà solemnement a la Ciutat Eterna com a Ambaixador del Rei d'Espanya D. Felip IV. Tres anys més tard obtingué el càrrec de Virrei de Nàpols i al temps d'exercir-lo fou nomenat Arquebisbe de Toledo.

Després de la mort de D. Felip IV,

P. Nitard qui havia aconseguit dominar a la Reina Mare essent-ne el seu mal conseller.

El Cardenal d'Aragó, morí a Madrid l'any 1677 essent enterrat en la sepultura per ell construïda feia sis anys al Convent de Mares Caputxines. Gravada en una llosa de dit sepulcre s'hi posà la següent inscripció: «D. O. M. Yace en este pobre y religioso sepulcro, renunciando el de sus augustos progenitores, el Eminentísimo Señor D. Pascual de Aragón, Padre y Patrón de este convento, pagó mortal el censo de la muerte, y rico de virtudes pasó a la eterna vida, fa-

lliciendo en Madrid a veinte y ocho de Septiembre a las cuatro de la tarde, año de mil seiscientos y setenta y siete, y de su edad cincuenta y dos».

Certament són ben expressives les humils paraules gravades en aquesta llegenda. Aquell gran Cardenal, fill il lustre de nostra gloriosa i històrica ciutat de Mataró, renuncià ben a disgust dels seus germans ja en el ple de la seva vida activa aquell regi panteó de alabastre construït sota les tombes dels Reis d'Aragó i Catalunya.

Des del segle XIII la important Casa de Cardona fou una de les més grans protectores del Monestir pobletà, fent-hi els seus individus notables donacions ja en vida per tal de tenir-hi després el lloc segur on devien reposar el darrer son.

En 1660 la dita Casa dels Ducs de Sogorb i Cardona seguint l'exemple dels seus ascendents continuà essent la més gran protectora del Monestir, i construí els dits Panteons, obra dels escultors Joan i Francesc Grau de la ciutat de Manresa. Aquests dos Panteons, situats sota els arcs de les Sepultures Reials, reberen aviat les despulles de molts il·lustres membres de les Famílies de Sogorb i Cardona. Allí estaven enterrats en primer terme D. Enric Folch i D.^a Catarina, pare i mare de nostre Cardenal, i a ell també anà a buscar son darrer descans aquell famós D. Pere Anton d'Aragó, germà de D. Pasqual, però que tingué molta més llarga vida que ell.

I respecte d'aquests enterraments devem apuntar un fet històric molt interessant.

El dia 12 d'abril de 1661 trucà les portes del Monestir de Poblet l'il·lustre Cardenal portant en son bagatge una caixeta a manera de reliquiari: Contenia l'esquelet de la seva il·lustre mare. En anar el Pare Abat Don Anton Rossell a rebre a la porta principal el nou hoste volgué descarregar lo de la caixeta que el prelat portava entre els seus braços, i es conta que aquest li respongué: Pare Abat, és lleu carga per a mí portar fins a sa tomba a la mare venerada que em portà a mí en ses entranyes.

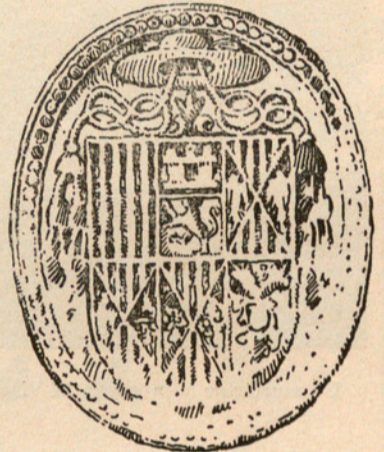
No fou perduda per Poblet la visita del Cardenal D. Pasqual d'Aragó.

En l'ordre espiritual concedí seixanta dies d'indulgència guanyadors cada vegada que es resés la Salve davant la Imatge de la Verge dels Anjels en son altar de la Galilea, reclamant sa intercessió prop de Déu per

obtenir l'exaltació de la Santa Fe Catòlica, la pau i concòrdia entre Reis i Prínceps i la salut de les Majestats Catòliques.

En l'ordre material féu importants presents al Monestir. Donà entre altres ornaments, quatre grans Pontificals de diferents colors, diverses joies i llibres-rituals per la Biblioteca de la Sagristia, relligats amb tapes roges de marroquí amb el seu escut gravat en les tapes i fermalls d'argent al tall.

Aquests donatius vingueren a ajuntar-se amb els molt valuosos que altres membres de la Família de Sogorb i Cardona feren al Monestir. Els de major importància procediren de la lliberalitat de D. Pere Anton germà del Cardenal: consistien en la Biblioteca de 4.200 volums que portaven son



Segell del Cardenal D. Pasqual d'Aragó

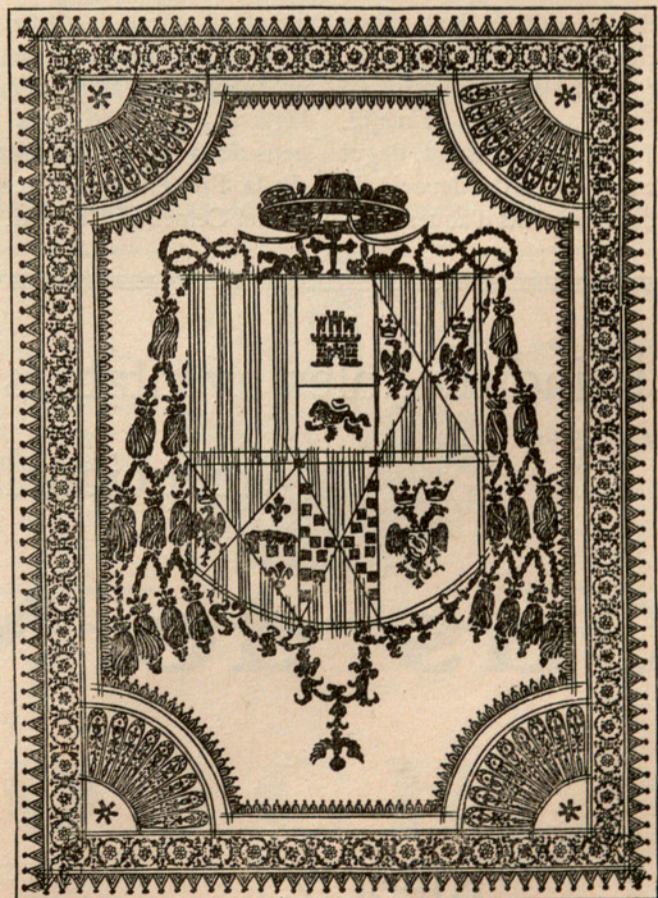
nom, el servei funerari d'ebanús, el drap mortuori brodat en seda avui encara existent en la Catedral de Tarragona, les innombrables Relíquies portades de Roma i els Reliquiaris de alabastre dels costats del Retaule Major per a contenir-les i molts altres presents que no esmentem.

Quasi tota aquesta riquesa es perdé després dels desastres de 1835.

Dels donatius del Cardenal D. Pasqual no en tenim avui el menor rastre.

Si algun piadós mataroní vol vagar un dia pels Convents de Monges que encara queden en la Capital de la República, li demanarem que vulgui descobrir la sepultura de nostre excels fill d'aquesta ciutat en el que fou vell Convent de Monges Caputxines de la vila del *Oso y del Madioño*.

MARIA RIBAS I BERTRAN



Tapa d'un llibre amb l'escut del Cardenal D. Pasqual procedent de la Biblioteca de D. Pere Anton d'Aragó. Actualment es conserva a la col·lecció de D. Pau Font de Rubinat de Reus.

El Via-Crucis del Divendres Sant

Una tradició nascuda en la grandesa de la pietat del nostre poble, l'hem vist darrerament emportada ben lluny pel vent d'impietat fort i arrassador que vol arribar fins a les entranyes d'aquelles coses que respiren l'aire de popular i pietós. Ens referim a la Processó del Via-

Crucis, la pietat popular féu que la Processó fos coneguda amb el nom irreverent de «Processó del Petó», nom que als nostres dies ja s'havia perdut en l'oblid. Aquest nom fou degut senzillament al fet el de besar a terra després del Pare Nostre de cada estació.



Un aspecte de la processó del Via-Crucis al Cementiri el dia del Divendres Sant

Foto. Estapé

Crucis, que tots els anys es celebrava de bon matí, el Divendres Sant, cap al Cementiri. Aquesta Processó, de caràcter netament franciscà, fundada per la V. O. T. mataronina, sortia des del primer any de sa fundació de la Capella dels Dolors de la parroquial de Santa Maria, lloc on estava establerta dita tercera orde, i es dirigia al Convent dels Pares Caputxins, aixecat llavors al cim del turó on avui hi ha el nostre Cementiri. Es feia el Via-Crucis pujant pel carrer de Sant Francesc, Esplanada i seguint pel costat del Convent de Monges Caputxines emprenent la suau i formosa pujada que conduïa al terme, des d'on s'admirava, al mateix temps que es sentia l'oració dels llavis dels fidels, les frondoses torrentades, avui reduïdes i mutilades, i els immensos plans conreats, estesos fins la mar blava que amb acord melodiós adreçava son llunyà soroll com un himne d'amor.

Les estacions del Via-Crucis eren repartides a distàncies iguals en tot el llarg del camí, des de Santa Maria a l'antic Convent de Pares Caputxins, i eren senyalades per creus de fusta ben visibles, pintades de negre.

Per un fet antic i constant, degut sens dubte a un excés de devoció de una part dels assistents d'aquest Via-

Aquesta devoció tingué durant la centúria passada interrupcions d'alguns anys de durada motivades sempre pels esdeveniments polítics que havien de canviar la forma de govern del nostre poble. Una de les interrupcions fou després de la proclamació de la primera república espanyola. Ara fa aproximadament uns cinquanta anys, amb no menys solemnitat que en temps anteriors, es repregué novament la processó seguint les anteriors orientacions i la mateixa ruta des de Santa Maria fins a la muntanya venerable on hi ha el Cementiri i on es venera la formosa imatge del Sant Crist que en anys anteriors, fins a la destrucció de convents del 35, s'havia venerat en el mateix lloc, però en l'edifici dels Caputxins, del qual avui sols en queden algunes. Degut a semblants circumstàncies la processó del Divendres Sant amb aquest farà quatre anys que no es celebra. En ella, el poble prenia una part importantíssima pel seu crescut nombre de fidels devots. En aquelles hores matinals, quietes i fresques, es gaudia d'uns moments, en que vivint, l'ànima semblava deslligar-se i pujar en plena fe fins als peus de la Sublim Divinitat. Arribada la Processó a la placeta d'entrada del Cementiri i enfront la seva ca-

PELLA, sota l'ombra d'altius xiprers, amples pebreres i davant la sagrada imatge del Sant Crist que presidia la Processó es desenrotllava en aquest lloc el moment més magnífic en que la pietat popular més d'una vegada s'extasiava. S'escoltava la paraula autoritzada del Rnd. Sr. Arxiprest que rememorant l'Evangeli parlava dels moments tràgics propis de la diada del Divendres Sant. S'organitzava de nou la Processó per tal de retornar al temple de Santa Maria seguint el camí fet anteriorment. Baixant-lo, es podien contemplar les variables llums clares i mitges tints dels esplèndids panorames mentre es resava una Ave Maria darrera l'altra fins haver teixit la forta cadena del Sant Rosari.

Finalment recordarem una altra devoció franciscana mataronina nascuda en la mateixa antigor i en les mateixes circumstàncies, que com moltes altres devociions i tradicions del nostre poble es vegé dirigida per la sort malestruga cap els desgraciats camins de la seva mort. Ens referim a la Processó celebrada la tarda del diumenge de Rams, tots els anys per l'interior del temple de Santa Maria. Els nens i nenes de poca edat acompanyats molts d'ells pels seus pares eren els que acudien en més gran número a la Processó. Obria el pas un sacerdot portant una senzilla creu de fusta. Tancava la Processó la imatge del Natzaré, avui conservada en la Sagristia de la Capella dels Dolors, guarnida en un tabernacle que era portat per quatre homes llogats vestint hàbit i cordó del tercer

ordre caputxí, conservant la tradició d'una antiga devoció. Com a detall curiós fem constar que aquests quatre homes lluien una perruca blanca mal pentinada i d'aquí es donà en aquesta devoció el nom de «Processó dels Escabellats».

Els qui per instint menyspreuen les tradicions i devociions amb diferents aspectes manifestades sota el visible caràcter popular, hauran sentit segurament una fonda satisfacció veient desaparèixer aquestes processions, avui perdudes en l'abandó com altres venerats testimonis populars, els quals formaven part de l'immens patrimoni religiós dels nostres avantpassats.

M. R.

Apunt filosòfic

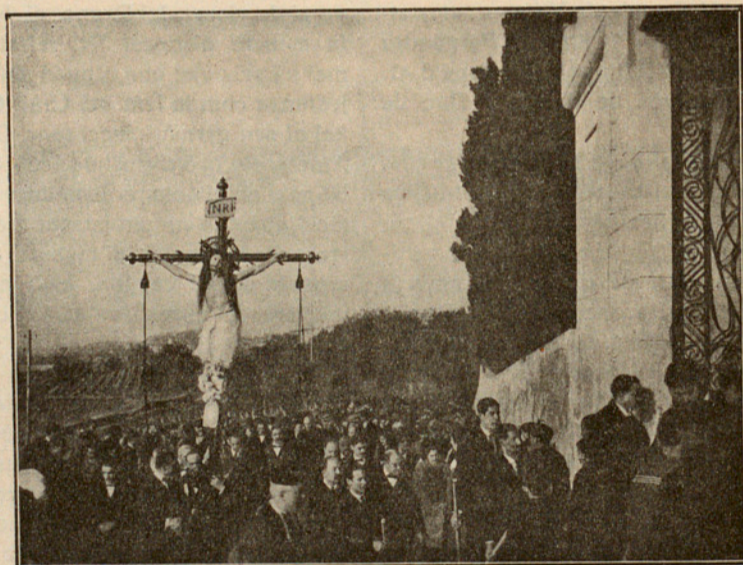
Fe

La fi no és fi, que és el començ,
d'un goig o d'un penar sens fites;
com sense fites ets, oh amor immens,
que en mi palpites!...

Jo vull la fi, Senyor, si aquesta fi és en vós,
—realitat profètica;
i clouré els ulls, amb vostre amor difós,
dintre la deu poètica.

Però no vull aquest final pregon,
si ell no em promet la llum d'un nou planeta;
car no hi ha res més radiant que el món,
i més per mi, que m'heu creat poeta.

BERNAT M. SALÓ-PLIIG



L'entrada del Sant Crist al Cementiri en la processó del Via-Crucis el Divendres Sant

Foto. Joaquim Boter

Els indiscutibles avantatges del Gas, us les ofereix en condicions
excepcionals la Companyia local

Gas de Mataró, S. A.



Riera, 25

Telèfon 125



EL MILLOR I MÉS ECONOMIC
SERVEI FUNERARI

Mossèn Jacint Verdaguer, 10 i 12
Sant Benet, 24

Telèfon 111

Restaurant de l'Estació

VDA. DE J. NONELL

Telèfon 96

MATARÓ

Calçats a preus de fàbrica

SABATERIA CASTELLSAGUER

BARCELONA, 7

MATARÓ

Vegi els aparadors i comprovi qualitats per a convèncer-se que són
preus de fàbrica.

ROCALLA

El millor material per a construccions

Tubs - Planxes acanalades - Dipòsits - Canalons - Revoltons

Dipòsits per a Waters - Plaques de 40 x 40 cm.

ROCALLA, S. A. - Barcelona

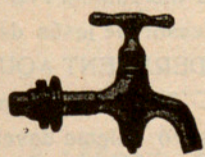
Rambla Estudis, 14 i Canuda, 2 - Telèfon 20768

Representant a Mataró:

Agusti Coll

Fermí Galán, núm. 600

Fundició de Metalls i Taller Mecànic



Aixetes de totes classes Plomades per a les xarxes
Compra de metalls vells

JOSEP MASSUET

Fermí Galán (Relal), 315

MATARÓ

Construcció d'emba-
latges i envasos mar-
cats i polits en fustes
de poll i pi, per a
Xampanyes, Vins, Li-
— cors, Olis, etc. —



ILURO, 16 - T. 151
MATARÓ

La Casa dels Xampanyes

JOAN BOSCH

Més de 50.000 ampolles disponibles de totes marques i preus

SANTA MARIA, 11 i PLAÇA CONSTITUCIÓ, 10

MATARÓ

Figures de la Passió

La Verònica

Feia cinc dies que Jesús havia entrat a la ciutat de Jerusalem rebut pel poble amb gran triomf i càntics de lloança i el divendres d'aquella setmana passava per aquells mateixos carrers amargat de sofrances incontables. Per entremig d'una multitud acovardida, estoica, va arrossegant penosament la pesada creu, carregada damunt les seves espalles fetes una destroça de carn. Balancejant-se d'una banda a l'altra, ensopegant i caient molt sovint, camina insegur, donant ara un pas ara un altre, dret al Calvari, amarada la seva cara de suor barrejada amb la sang que rajava de la seva testa vilment coronada.

Eren molts que contemplaven aquella crueltat mai vista, criminals de tota la vida havien tingut millor tracte, no havien sofert un rigor tan inhumà i tothom sabia que Jesús era innocent, el mateix jutge ho havia fet públic, car ningú havia pogut retreure-li cap crim; la majoria no ignorava tampoc que l'odi i la venjança havien arrencat de les mans de Ponç Pilat la sentència de mort i que tot era per haver dit la veritat i desemmascarat l'hipocresia; i el pitjor encara que alguns, molts, d'aquells espectadors havien rebut de Jesús qui sap els favors.

¡Com n'estaria, diríem nosaltres, d'acovardida aquella multitud, i quant envilida l'humanitat que tingués cor de presenciar un espectacle semblant i que ningú gosés protestar d'aquella ignomínia inesborrable!

Davant, però, d'aquest cas de cobardia i insensibilitat inhumanes hem d'admirar l'acció heròica, valenta, de... una dona. Caminava Jesús, com hem dit, amb la creu al coll, la suor i la sang entelaven els seus ulls que no li deixaven veure el lloc on posaria els peus, exposat a noves caigudes. En aquests moments passava per davant de la casa, que la tradició ens recorda amb el nom de la Verònica, i aquesta dona, commoguda per les angoixes de Jesús, i al veure el seu rostre plè de suor i sang s'obre pas per entremig d'aquella multitud atontada i, malgrat els butxins i soldats que envoltaven Jesús, amb una valentia so-prenent es treu la toca del seu cap, es posa davant del Reu i aixuga aquella cara horriblement demacrada. Acte heròic, avergonyidor pels que contemplaven quell espectacle de crueltat. Aquesta valentia de la Verònica és agraïda i recompensada allà mateix per Jesús que li retrata la seva faç en cada hù dels tres plecs d'aquella venerada Toca.

La Verònica és, per consegüent, una altra de les figures o personatges de la Passió de Jesús que hem de recordar amb simpatia i admiració en aquests temps de noves i tantes cobardies.

No faltarien per aquell carrer, conegut fins avui pel carrer d'amargura, paraules grolleres, insultants, contra la persona de Jesús abocant-hi tot el verí que els seus enemics temps ha esperaven, llençant tota mena de calumnies les més humiliants. Per això l'acte de la Verònica té un valor mo-



LA VERÒNICA

ralment incomparable, encoratjador, i exemplar més que més. Els Apòstols havien abandonat el seu Mestre; els tultits, els cecs, llebrosos... no gosaven dir que els hagués guarit, en canvi aquella dona no sabem que hagués rebut cap favor.

Avui potser no trobaríem tanta ingratitude i covardia entre nosaltres. Si ens hem forjat aquesta il·lusió els fets ho desmenteixen massa sovint. Després de dinou segles d'haver-se consumat aquella injustícia no podem tenir aquest optimisme. Es renoven els desertors, es traeix al mateix Mestre, i més d'una vegada hem de contemplar aquella cobardia vergonyant del carrer d'amargura.

El Centurió

Entre les persones que intervingueren en la crucifixió de Jesús hem de contar-hi Caius Oppius, potser, però, el menys repulsiu dels que se citen en la Passió de Jesús i atiren la mort de creu. Fou, ell, un mer executor d'aquesta sentència per manament del Jutge Pons Pilat.

I qui era Caius Oppius? Hi havia en la Palestina diverses guarnicions de soldats romans; car, com llegim en els llibres sagrats dels Macabeus, el poble jueu havia pactat amb el Senat Romà una mena de conveni de defensa contra les altres nacions de les quals més d'una vegada havia estat víctima. Pacte que degenerà en el predomini d'aquell Imperi quasi universal.

Per assegurar aquesta preponderància el Senat havia tramès algunes legions de soldats, que segons el nombre es dividien i es subdividien en cohorts, maniples, centúries...

El Centurió, doncs, era el Cap militar de cent soldats destacats a un poble o ciutat per guardar l'ordre i fer complir ço que manava el representant del Senat Romà o bé el Cèsar.

Categoria que ens recorden dos o tres vegades els Evangelistes.

Caius Oppius havia vingut de Roma destinat de Centurió al llogarret o castell de Magdala, ben a prop de Jerusalem. Encara que instruït en la florent i aleshores preponderant escola romana era un escèptic en matèria de religió. La multitud de déus falsos, que havia envaït els temples del Imperi, el portà, com tants d'altres, a aquest escèpticisme.

En el seu temps, o sia quan estava destinat de Centurió a Magdala, sentia parlar, amb certa insistència, d'un Home extraordinari que, alguns deien, era el Messias que feia segles aquell poble jueu esperava. El seu estat d'ànim, naturalment, no hi donava importància per més miracles que li confessin.

Fou cridat a Jerusalem per Ponç Pilat, aleshores també Governador i representant del Cèsar; i seria, com es desprèn del fet de la Passió, el Cap de la Guàrdia romana que hi havia al seu palau i estaria encarregat de fer complir les ordres que venien d'aquella autoritat.

Quan exercia aquest càrrec és quan conegué aquell Home extraordinari, de qui tant li havien parlat. Quedaria, però, decebut en veure que el portaven prè i lligat entre mig d'una cridòria infernal; oi, i el pitjor era que li demanava la mort a la creu.

Ponç Pilat, que era el qui havia de entendre en aquella causa, examinà el pres i no trobant motiu per aquella pena, pensant apaivagar aquell tumult, manà la flagel·lació o assotament de Jesús. Ordre que fou complert sense pietat, pels butxins, aïdats, potser, pels crits de fora. Seria el Centurió que assabentaria al Governador que s'havia complert—i amb excés!—l'assotament.

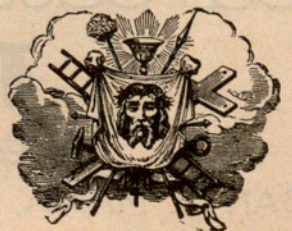
Pilat no havia aconseguit el seu intent la cridòria augmentà quan els presentà aquella víctima tan mal fe-

rida. Acobardit, davant les comminacions que li feia aquella xusma, atida pels escribes i faritzeus, manà a Cayus que preparés la creu, *expedi crucem*, i que es complís la sentència tal com ells volien. Així ho féu i donà ordres als soldats per dirigir-se cap al Calvari.

Malgrat la multitud que hi havia aquell dia pels carrers ningú gosà destorbar aquell espectacle denigrant, ni els soldats hagueren d'intervenir per posar ordre. La Victima arrossegant la creu amb penes i treballs pogué arribar fins al Calvari.

Arribats a aquest turó, que està en les envistes de Jerusalem, Jesús de Nazaret fou despul·lat i penjat en la creu. Durant tres hores estigué morint se, guardat pel Centurió qui havia de notificar la seva mort. Abans el cel s'anà enfosquant, «les tenebres cobriren tota la terra; el sol s'obscurí... I Jesús, exhalant un gran crit, expirà. La terra tremolà, les pedres s'esberlaren, s'obriren els sepulcres i molts cossos ressucitaren, el Vel del Temple s'esquinçà de dalt a baix...» Caius Oppius, el Centurió, que fins aleshores s'havia mantingut insensible davant de tanta turtura inhumana, també es commou, i el seu enteniment esvaeix la incredulitat i es converteix en confessor de Jesús de Nazaret: «VERTADERAMENT AQUEST ERA EL FILL DE DÉU». Confessió ingènua, però valenta davant de tants insults i escarnis, i justificadora de la divinitat de Jesu-Crist.

JOAN BARANERA, PVRE.



Solemnitats Religioses dels Dies Sants

Santorals

DIVENDRES SANT. — Sant Lleó IX, papa i confessor; Sant Expedit, Sant Hermògens i Sant Vicenç de Coblliure, màrtir. — *Dejuni i abstinència.*

DISSABTE SANT. — Sants Víctor, Zòtic, Zeno, Acendi, Siberi, Cristòfor, Theo i el nen Antoni, màrtirs, de Olot, i Santa Agnès de Monte Policiano — *Dejuni fins a mig dia. — Ordes*

Des d'aquest dia fins el dissabte vigília de Pentecosta, es resa el «Regina cœli lætere» en lloc de l'«Angelus».

Cultes

Basílica Parroquial de Santa Maria. — Dijous Sant: Tarda, a les 4'30, cerimònia del lavatori dels peus als pobres i sermó del Mandàtum amb cants per l'Acadèmia Musical Mariana; a les 5'45, Rosari; a les 6, Completes i ofici de Tenebres. de 9'30 a 10'30 de la nit, solemníssima Hora Santa amb sermó pel Rnd. Sr. Arxiprest.

Divendres Sant: Dejuni i abstinència. Matí, a les 6'30, sermó de Passió; a les 9'45, Hores menors, Ofici de Pressantificats, cant del «Passio» de Victòria per l'Acadèmia Musical Mariana, adoració de la Vera Creu amb col·lecta pels Sants Llocs; processó al Monument i Vespres. A la tarda, a les 2, funció de l'Agonia amb sermó; a les 3'30, funció de la Llançada a càrrec de la Guàrdia d'Honor amb sermó; a les 4'30, Completes i Ofici de Tenebres. Al vespre, a les 6'30, rosari i funció de la Soledat amb sermó, i a les 7'45, solemníssima Via Crucis amb el Crist de la Puríssima Sang, que acabarà amb l'adoració de la imatge.

Dissabte Sant: Dejuni fins al migdia. Al matí, a les 7, Hores menors, benedicció del nou foc, ciri Pasqual i fonts baptismals, lletanies; a les 9, Ofici de Glòria amb Comunió general i Vespres solemnes. Al vespre, a les 7'15, rosari i visita al Santíssim; a les 8, Felicitació Sabatina solemne commemorant la Resurrecció de Crist la Joia de la Verge Santíssima, amb cant de la «Salve» per l'Acadèmia

Musical Mariana i del «Regina cœli» pels congregants.

Església Parroquial de Sant Joan i Sant Josep. — Dijous Sant. Tarda, a les 7, solemnes Maitines i Laudes (vulgarment ofici de les Tenebres o Fasos) cantades per la Rnda. Comunitat alternant amb el poble.

Divendres Sant. Matí, a les 7, sermó de Passió que farà el Rnd. Antoni Izquierdo; a les 10, Missa solemne (de Pressantificats) amb el cant del Passio i Adoració de la Creu; a continuació es traslladarà processionalment Nostramo del Monument a l'altar, per ésser sumit pel; celebrant en la missa de Pressantificats. Tarda, a dos quarts de 3, funció de les Set Paraules, que seran glosades pel Reverend P. Baptista del Crucificat, C. D. La part musical serà a càrrec de l'Aggrupació Polifònica de Barcelona baix la direcció del mestre Mayral. Vespre, a dos quarts de 9, solemne Via-Crucis, organitzat per la confraria del Sant Crist de l'Agonia, portant-se pel Cos de portants del ram de la fusta, la seva devota imatge, adoració de les llagues de Jesús Crucificat, sermó pel Sr. Ecònom, acabant-se amb l'adoració de la Vera Creu i cant del Stabat Mater, alternant amb el poble.

Dissabte Sant. Matí, a dos quarts de 8, benedicció del Foc, Ciri Pasqual i Fonts Baptismals, lectura de les profecies, lletanies i a continuació Missa de Glòria, en la qual s'administrarà la Sagrada Comunió, acabant-se amb el cant de les Vespres. A les 7 del vespre, Corona Carmelitana, estació del Santíssim i Regina Cœli.

Església de Santa Anna de PP. Escolapis. — Dijous Sant. — Tarda, a dos quarts de quatre, Cant de Maitines i Laudes per la Rnda. Comunitat. A dos quarts de set, funció del «Mandato», en la qual el R. P. Rector, assistit dels membres de la Junta dels Antics Alumnes, farà el Lavatori de peus a dotze nens pobres. Tot seguit el R. P. Antoni Font. Sch. P., pronunciarà un sermó al·lusiu a l'acte.

Divendres Sant. — Matí, a les deu, celebració de la Missa de Pressanti-

ficats amb cant del «Passio», adoració de la Vera-Creu i Processó d'acompanyament del Santíssim, acabant-se la Missa.

Tarda, a dos quarts de set, exercici solemne del Via-Crucis acabat el qual hi haurà sermó de la Soledat a càrrec del R. P. Fèlix Castells, Sch. P., i, al final, rès dels Parenostres a les Llagues i adoració del Sant Crist.

Dissabte, dia 20. — A dos quarts de vuit del matí, funció de l'encesa i benedicció del foc i del Ciri Pasqual, Cant de Profecies i Lletanies dels Sants. A continuació, Missa de Glòria, cantada. Al·leluia!

Monestir de Sant Benet. — Dijous Sant. — Tarda, a dos quarts de cinc, cant de Maitines i Laudes per la renda Comunitat.

Divendres Sant. Matí, a dos quarts de set, Ofici de Pressantificats.

Dissabte Sant. Matí, a dos quarts de sis, benedicció del foc nou i ciri pasqual, lectura de Profecies i Missa de Glòria.

Col·legi del Sagrat Cor (GG. Maristes del carrer de Sant Josep). — Divendres. Matí, a les 7, ofici de Pressantificats i Adoració de la Vera Creu i processó al Monument.

Església de la Divina Providència. — Dijous Sant. — Tarda, a les 3, lavatori de la Comunitat; a dos quarts de 5, ofici de Tenebres.

Divendres Sant. — A les 8, missa de Pressantificats amb el cant del «Passio» i processó per treure el Santíssim del Monument.

Dissabte Sant. — Matí, a dos quarts de 7, benedicció del Foc nou, cant de les profecies, lletanies i missa, donant-se la comunió als fidels.

Església de Sant Jaume de l'Hospital. — Divendres Sant. — Matí, a dos quarts de 9, solemne missa de Pressantificats, amb adoració de la Vera Creu i processó des del Monument.

Església de Santa Teresa. — Dijous Sant. — Tarda, a les 5, ofici de Tenebres amb la cerimònia dels fasos.

Divendres Sant. — Matí a dos quarts de 9, començarà el solemniat ofici de

Pressantificats, amb el cant del «Passio», adoració del Lignum Crucis i processó des del Monument. Tarda, a les 5, ofici de Tenebres.

Dissabte Sant. Matí, a dos quarts de 8, benedicció del foc nou i solemne missa de glòria.

Església de l'Assumpta de Religioses Caputxines. — Dijous Sant. — Tarda, a les 4, cant de l'ofici de Tenebres amb les lamentacions i cerimònia dels fasos.

Divendres Sant. — Matí, a dos quarts de nou, missa de Pressantificats amb el cant del «Passio», adoració de la Vera Creu i processó des del Monument. Tarda, a les 4, cant de Maitines i Laudes.

Dissabte Sant. — Matí, a les 5, començaran les cerimònies litúrgiques i a dos quarts de 8, solemne missa de glòria amb comunió general.

Església de l'Immaculat Cor de Maria. Divendres Sant. — Matí, a dos de 9, missa de Pressantificats amb «Passio», adoració de la Vera Creu i processó des del Monument.

Dissabte Sant. — Matí, a tres quarts de 7, benedicció del foc nou i ciri pasqual, cant de profecies i solemne missa de glòria.

Església de les Germanetes dels Pobres. Dijous Sant. — Tarda, a les 4, ofici de Tenebres. Podrà visitar-se el Monument fins a les 6 de la tarda.

Divendres Sant. — Matí, a les 6, missa de Pressantificats i adoració del «Lignum Crucis» i processó des del Monument.

Dissabte Sant. — Matí, a les 6, cerimònies pròpies del dia i missa de glòria.

Església de la Mare de Déu de la Salut (Serventes de Maria). Dijous Sant — Tarda, cant del Miserere.

Divendres Sant. — Matí, a les 8, ofici de Pressantificats amb la cerimònia de treure Nostramo del Monument.

Església del Sagrat Cor de Jesús. (Terciàries Franciscanes). — Divendres Sant. — Matí, a les 6, missa de

BOMBES DE DOBLE EFECTE

“ P U I G J A N E R , ”

Les de millor rendiment i de més duració

Instal·lacions i pressupostos:

Font i Cia.

Successors de Salvador Font i Verdaguer

Tallers de Fundició, Fumisteria i Maquinària

MATARÓ

Objectes per a presents de Primera Comunió

“La Cartuja de Sevilla”

Riera, 52 — Telèfon 367

Pressantificats, amb adoració de la Vera Creu i cerimònies del Monument.

Germanes de la Mare de Déu de Lourdes (Germanes de la Misericòrdia).—Divendres Sant.—Matí, a les 8, missa de Pressantificats amb adoració del Lignum Crucis i cerimònies al Monument.

Dissabte Sant.—Matí, a les 6, cerimònia del dia i missa de glòria.

Església dels PP. Salesians.—Dijous Sant.—Tarda, a dos quarts de 6, Maitines i Laudes; a les 7, funció del Mandatum amb la cerimònia del Lavatori.

Divendres Sant.—Matí, a les 8, solemne missa de Pressantificats amb cant del «Passio», adoració de la Vera Creu i processó des del Monument.

Dissabte Sant.—Matí, a dos quarts de 7, benedicció del Foc nou, cant de Profecies i missa de Glòria.

Capella de Sant Simó.—Dijous i divendres Sant, adoració del Sant Crist de la Marina, exposat a la veneració dels fidels.

Capella del Sant Crist del Cementiri.—Dijous, adoració del Sant Crist de l'Esperança, exposat a la Veneració dels fidels.

Divendres Sant. — Continuarà durant el dia l'adoració del Sant Crist.



Notes diverses

Basilica de Santa Maria

Solemne Hora Santa

Germans molt estimats en Jesucrist: Fou el mateix Salvador el que va demanar a Santa Margarida d'Alacoque que s'alcés cada dijous cap a mitja nit per a passar en sa companyia una hora d'oració, per tal d'aconsolar-lo en alguna manera de l'amargura que senti per l'abandonament dels Apòstols i, unini-se a la seva agonia en l'Hort de les Olivives, apaivagar la ira de Déu i obtenir gràcia pels pecadors.

D'altra banda, és el Dijous Sant quan l'Església prepara en cada tem-

ple un Monument pompós per tal de ofrenar a Jesús una venturosa compensació pels ultratges que en aquestes mateixes hores va rebre dels jueus.

Ara que els seus enemics voldrien per a Jesús una creu més afrontosa i crudel que la rebuda dels jueus, no l'abandonem. Acudim tots al solemne exercici de l'Hora Santa que, ajudant Déu, tindrà lloc de les 9'30 a les 10'30 de la nit del Dijous Sant.

Practiquem-lo amb l'esperit que el practiquen les ànimes que de cor es senten aimants de Jesús i haurem complert un deure deliciosos. El Senyor ens ho pagarà amb divina generositat.

J. SAMSÓ, A. P.

Mataró, 14 abril de 1935.

Del cant del poble

Dijous Sant: a la tarda, Ofici de tenebres: «Pange lingua» (romà) i «Ubi Charitas et Amor». A la nit, a l'Hora Santa, «Ave-Verum», «Beneïda i Alabada», «Adoro te devote» i l'«Himne Eucarístic».

Divendres Sant: al matí, a la missa de Pressantificats, es cantarà «Venite Adoremus», «Crux Fidelis» i «Vexilla Regis». Al vespre, el de Via-Crucis.

Dissabte Sant: al matí, cantarà la missa «Fons Bonitatis», l'«Al·leluia», cançons eucarístiques i «Vespres».

Solemniíssima Via-Crucis

Tot el que s'ha dit respecte de la propietat i importància de l'Hora Santa, s'hauria de dir de la Via-Crucis a la vesprada del divendres. Per això hem cregut que organitzar-la per les 7'45 del vespre del dia esmentat, tindrà un èxit innegable, per la concurrència que hi acudirà i pel fervor amb que es practicarà.

Exhortació

Pel que més estimem els cristians, exhortem els nostres bondadosos feligresos a celebrar amb la major devoció possible, tots els importants misteris que ens recorda la Santa Mare Església en la Setmana per excel·lència Santa.

Per la seva excepcional importància hem de creure amb fonament que resultaran esplendidíssims, tant per la solemnitat dels actes com per la concurrència que hi acudirà, els oficis de Dijous i Divendres Sants, l'hora Santa del Dijous a la nit i la Via-Crucis del Divendres al vespre.

Prec

Durant l'ofici de Tenebres no es permetrà l'entrada al temple dels nens i nenes que no vinguin acompanyats de persona gran. Estimarem d'aquests tinguin cura de que hi hagi silenci i quietud en el temple fins al moment en què el cor doni el senyal dels fassos que aproximadament tindran lloc el dimecres a les 5; el dijous, a les 7'30 i el divendres, a les 5'15.

Dissabte Sant

L'aigua beneïda s'entregarà als fidels, a les 10'30, al despatx vicarial.

Església de Sant Josep

Invitació i Bones Festes

En totes les funcions d'aquest Triduum de Setmana Santa i a l'ofici de la principal diada de l'Any Litúrgic, la Pasqua de Resurrecció, la Parròquia invita a ocupar el lloc de consuetud als senyors de la Il·lustre Junta d'Obra i Juntas d'administració de la mateixa.

Igualment prega a tots els feligresos que assisteixin a totes elles per a commemorar amb tot l'esplendor possible els augustos misteris de la nostra redempció.

A tots els feligresos, la Parròquia els desitja bones Pasqües.

Advertiments

El Dijous Sant, des de les 6 del matí, fins a l'hora de l'ofici, es donarà cada quart la Sagrada Comunió.

Durant l'ofici de Tenebres del Dijous Sant, no es permetrà l'entrada a l'església dels nens que no vinguin acompanyats d'una persona gran. Tampoc no es permetrà als qui portin bastons i altres objectes desdients de la Casa de Déu.

Les col·lectes del Divendres Sant, seran destinades a les necessitats de Terra Santa. Les de la diada de Pasqua per al Foment de Vocacions Eclesiàstiques.

Diumenge vinent col·lecta per l'escola catòlica. Al cancell de l'església hi haurà la caixeta.

La funció de les "Set Paraules,"

La Confraria del Sant Crist de l'Agonia i el Cos de Portants del Sant Crist de la Bona Mort de la parròquia de Sant Joan i Sant Josep de Mataró, en prova d'amor i veneració a Jesús Crucificat, ha organitzat solemnes funcions les quals es celebraran en aquella església parroquial el dia del Divendres Sant a la tarda, baix el següent ordre:

Tarda, a dos quarts de tres: Funció de les Set Paraules.

Primera Paraula.—«Pare perdoneu-los que no saben el que fan».—Ave Verum. (Veus i orquestra) Mozart.

Segona Paraula.—«De veritat et dic avui estaràs amb mi en el Paradís».—Ave Maria. (Veus soles) Vittoria.

Tercera Paraula.—«Dona, heu's aquí el vostre fill. Heu's aquí la teva mare».—Fe. (Solo i orquestra) Grieg.

Quarta Paraula.—«Déu meu, Déu meu, ¿perquè m'haveu deseparat?».—Trenca't, cor de doloria. (Coral a 4 veus) Bach.

Cinquena Paraula.—«Tinc set».—

Pater Noster. (Solo, cor i orquestra) Marínez Imbert.

Sisena Paraula.—«Tot està consumat».—Davant la Creu. (Orquestra) Mas i Serracant.

Setena Paraula.—«Pare, en vostres mans encomano el meu esperit».—Terra tremuit (Cor i orq.) M. Mayral.

Vespre, a dos quarts de nou.—Via Crucis solemne, portant-se pel Cos de Portants del ram de fusta la devota imatge del Sant Crist de l'Agonia, adoració de les Llagues de Jesús Crucificat, sermó i adoració de la Vera Creu, durant la qual es cantarà el «Stabat Mater», a tres veus, alternant amb el poble.

Notes.—El sermó de les Set Paraules ha estat confiat a l'eloqüent orador sagrat Rnd. P. Baptista del Crucificat, Carmelita Descalç.

La part musical anirà a càrrec de l'Agrupació Polifònica, composta de cantors de capella sel·leccionats de Barcelona sota l'experta batuta del senyor Marian Mayral, director de l'Orfeo Goya, acompanyats d'orquestra de corda amb professors de la localitat.

Parts solistes: Mayral Doz, tenor; Ramon Mercadé, baríton; Canut Sabat, baix; Antoni Torrens, tiple.

Per al major bon ordre, els seients estaran ja disposats a comoditat dels fidels, per lo que es prega s'abstinguin de canviar-los de lloc.



Sant Crist de les fonts de Massevà

La imatge del Sant Crist que la pietat popular emplaçà en la capelleta de les dites «fonts de Massevà», i que avui, per evitar escarnis, permaneceix en una casa particular on la pietat del veïnat li ha bastit un oratori, durant aquests dies de la Setmana Santa serà exposat a la veneració pública a l'entrada de l'esmentada casa particular, núm. 33 del carrer de Massevà, a fi de que almenys en aquests dies no li manqui la veneració del poble, de la qual s'ha vist privat en part a causa de que se'l tragué de la seva capella.

Impremta Minerva - Mataró

Per les festes de PASQUA



ofereix un extens assortit de MONES de totes classes i preus, tenint cura de la tramesa, a fora, de les que se li encarreguin



recomana especialment les MONES de MASSAPÀ ARRIÇAT com excel·lent postre per aquestes festes de Pasqua

Riera, 42 - Sta. Maria, 30 - Telèf. 58

FRANCESC CAMP

Recader de Mataró a Barcelona en AUTO-CAMIÓ

III

Mataró - Carrer d'En Palau, 24 - Telèfon 106

Barcelona - Aroias, 3; Petxina, 5 i Plaça Comercial, 10 (Davant del Mercat Central) - Tel. 16.682; Rech, 18 - Tel. 10.302

Antiga Gereria JOSEP SERRA

(Casa fundada l'any 1808)

SUCCESSOR DE JAUME TARDÀ

Elaboració de ciris, atxes, brandons, candel·les, etc., etc. : :

Aquesta Casa, l'única que es dedica exclusivament a cereria, garanteix la puresa de la cera destinada al culte diví.

Carrer de Sant Cristófor, 17 - MATARÓ - Telèfon 260

F. FÀBREGAS

Successor de l'antiga Casa Recoder - Fundada en 1774
ofereix un extens assortit en

Joieria ~ Argentaria ~ Reloïgeria i Optica

a preus limitats

Gran varietat d'objectes per a regal i PRIMERES COMUNIONS

Enric Granados, 45

MATARÓ

Banc Hispano Colonial

(Fundat el 1876)

Capital: Pessetes 40.000.000 ■ Domicili social: Rambla dels Estudis, núm. 1 - BARCELONA ■ Reserves: Ptes 11.300.169'73

Compra-venda de valors - Descompte i cobrament de cupons i títols amortitzats - Custòdia de valors, Girs, Transferències, Cartes de credit, Ordres telegràfiques sobre tots els països del món - Acceptacions, Domiciliacions, Crèdits comercials simples i documentaris - Descompte i cobrament de lletres - Comptes de crèdits amb garantia de valors i personal - Préstecs sobre mercaderies, etc., etc.

Comptes corrents:

A LA VISTA, ABONANT EL 1 ½ per 100 D'INTERÈS ANUAL

Imposicions a termini:

a tres mesos, abonant el 3 per 100 d'interès anual

a sis > > el 3'60 per 100 > >

a dotze > o més > el 4 per 100 > >

Caixa d'Estalvi:

amb llibretes abonant el 3 per 100 > >

Servei de guardioles per a estalvi a domicili.

Agències urbanes a Barcelona: (Sants - Hostafrancs), Creu Coberta, 124 - Plaça Palau, 4 - (Gràcia), Salmeron, 111 (Sant Andreu), Sant Andreu, 146 - (Poble Nou), Pere IV, 199 - Ronda de Sant Antoni, 13 - (Clot), Mallorca, 547 - Ronda Sant Pere, 32 - Plaça Catalunya, 15 - Avinguda 14 d'Abril, 331.

Sucursals a Catalunya: Arenys de Mar - Balaguer - Bellpuig - Borges Blanques - Caldes de Montbui - Calella - Cervera Cornudella-Espluga de Francolí - Falset - Figueres - Flix-Gandesa - Girona - Granollers-Hospitalet de Llobregat - Igualada - Lleida - Malgrat Manresa - Mataró - Maials - Mollet del Vallès - Montblanc - Montcada - Mora d'Ebre - Mora la Nova - Olot - Reus - Sant Celoni - Santa Coloma de Farners - Santa Coloma de Queralt - Tarragona - Tortosa - Valls - Vendrell - Vilafranca del Penedès.

Sucursal a Mataró: Rambla de Castellar, núm. 36 - Tel. 222

XAMPANYS NOYET

Caves
Vallgorguina
Barcelona

Viatjant per Catalunya: **PERE FORT**
Carrer Santa Teresa, 24 — MATARÓ

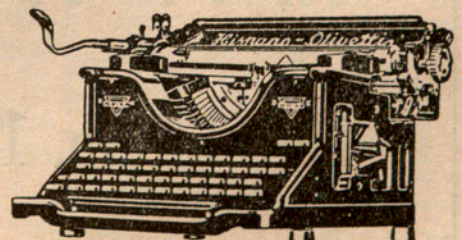
Representant de les acreditades cases: OLIS PERE CAIRÓ - SABONS
BENET FERRER - XOCOLATES "INDUSTRIES DEL SUCRE" -
LICORS JOSEP GERMÀ



MÀQUINES D'ESCRIURE

d'ocasió, reconstruïdes, reparació de totes les marques, terminis. Peces de recanvi. - Màquines de calcular - Servei de neteja i conservació, visita mensual, trimestral, etc. - Netejes a fons anuals amb ablaniment del cilindre gratuïtes, per a les màquines d'escriure dels senyors abonats.

GENAR PARULL I RENTER
ARGUELLES, 34 MATARÓ TELÈFON 362



Transports

Vidua de S. Gladó i Pibernat

Carrer de Mata, 9 al 15

Telèfon número 21

Mataró



Lloguer de carruatges de luxe, per a bodes, bateigs i altres

Carreteigs de tota mena per a construccions i trasllats

Treballs de excavacions, desmunts i aplanament de terrenys

Recordatoris i Estampes

===== de =====

Primera Comunió

Extens i escollit assortiment

===== a =====

IMPREMTA MINERVA

Barcelona, 13

MATARÓ

Telèfon 255